Eğer Atlantis gerçekse, onu yok eden neydi? Ondan kalan kanıtları dünyanın neresinde aramalıyız? Bazılarına göre, Atlantis vardı ve hem bugünü, hem de geleceği etkiliyor...

ATLANTİS İLE İLGİLİ bazı teorilere göre bu kayıp uygarlık Atlantik Okyanusu'nda idi. Diğerlerine göre ise, gerçek yeri Akdeniz, Kuzey Avrupa ve dünyanın değişik noktalarıdır. Bütün bu fikirlere çelişkili gözüyle bakılmamalıdır. Çünkü tüm
sınırları içinde olabilir
silip süpüren felaket
deki kültürler birer k

Azor Adaları'nın batık Atlantis kıtasının dağlarından birinin zirvesi olduğuna inanılıyor. Fotoğrafta bir sualtı

rını sürdürdü. Bu şekilde ele alındığında eski Girit, Sümer, Mısır, İskandinavya, İngiliz, Azor, Britanya ve Bask uygarlıklarının kayıp imparatorluğun birer uzantısı olduğu düşünülebilir.

Uygarlıkların kökeni

Cambridge'li bir arkeolog, psişik araştırmacısı ve aynı zamanda bir radyestezist olan **T.C. Lethbrigde** (Bkz. sayfa 546, 582 ve 625), kayıp uygarlıkları konu alan diğer efsanelerle
da benzerlik olduğunu
lar arasında Bretonla-
ynosse uygarlığı, Kral
valon'u, Galler'in Tir

Efsaneden gerçeğe

Atlantis'in yeniden doğuşu

Eğer Atlantis gerçekse, onu yok eden neydi? Ondan kalan kanıtları dünyanın neresinde aramalıyız? Bazılarına göre, Atlantis vardı ve hem bugünü, hem de geleceği etkiliyor...

ATLANTİS İLE İLGİLİ bazı teorilere göre bu kayıp uygarlık Atlantik Okyanusu'nda idi. Diğerlerine göre ise, gerçek yeri Akdeniz, Kuzey Avrupa ve dünyanın değişik noktalarıdır. Bütün bu fikirlere çelişkili gözüyle bakılmamalıdır. Çünkü tüm bu bölgeler Atlantis'in sınırları içinde olabilir. Belki de asıl uygarlığı silip süpüren felaketten sonra, bu bölgelerdeki kültürler birer koloni şeklinde varlıklarını sürdürdü. Bu şekilde ele alındığında eski Girit, Sümer, Mısır, İskandinavya, İngiliz, Azor, Britanya ve Bask uygarlıklarının kayıp imparatorluğun birer uzantısı olduğu düşünülebilir.

Azor Adaları'nın batık Atlantis kıtasının dağlarından birinin zirvesi olduğuna inanılıyor. Fotoğrafta bir sualtı platosunun üzerinde yükselen bu takım adalardan biri olan Fayal görülüyor (altta).

Uygarlıkların kökeni

Cambridge'li bir arkeolog, psişik araştırmacısı ve aynı zamanda bir radyestezist olan **T.C. Lethbrigde** (Bkz. sayfa 546, 582 ve 625), kayıp uygarlıkları konu alan diğer efsanelerle Atlantis efsanesi arasında benzerlik olduğunu öne sürdü. Bu uygarlıklar arasında Bretonların Ys ülkesi, Cornish Lynosse uygarlığı, Kral Arthur efsanelerinin Avalon'u, Galler'in Tir

Nan Og'u ve diğerleri sayılabilir. Aynı zamanda da Lethbridge, Avrupa ve Amerika' daki eski uygarlıklarda kullanılan çeşitli araç-gereçlerle süs eşyalarının birbirleriyle olan benzerliklerine dikkat çekti.

Cebelitarık Boğazı'nda

Lethbridge, Atlantis'in Tartessos (İncil'deki Tarshish) olabileceğine inanıyordu. Kelt mitolojisine göre bu ülke, Gümüş Kollu **Lugh** tarafından yönetiliyordu. Tahminlere göre şimdi kaybolmuş olan bir yazılı tarihi vardı. Tarihi M.Ö. 6000 yıllarına kadar uzanıyordu. Tartessos Güney İspanya'da Cebelitarık Boğazı' nın hemen dışında iki nehir arasındaydı. **Eflatun**'un Kritias adlı kitabında sözü edilen Atlantis'in yeri de oradaydı. Yine Eflatun'a göre, o günün gemicilik bilgisi ile Cebelitarık' ın ötesindeki deniz aşılamazdı. Çünkü, Atlantis'in batmasıyla çamurdan sığlıklar meydana geldi. Lethbridge de Cebelitarık'ın ötesinde hem İspanya ve hem de Afrika kıyılarında sığ bölgeler olduğunu belirtiyor.

Mavi gölgeler, bugün Atlantik'te görülen okyanus akıntılarını belirtiyorlar. Bu akıntılar Avrupa'daki yılan balıklarının Sargossa Denizi'nde yumurtlamak üzere her iki yönde yaptıkları göçlere yardımcı olur. Bu gizemli davranış, eski zamanlardan kalma bir alışkanlığın sürüp gitmesi olabilir (altta).

Kelt mitolojisi kendine özgü bir Atlantis'e sahiptir. "Azizlerin Vaat Edilen Toprakları" okyanusun batısındadır (altta sağda). Bazı araştırmacılara göre eski zamanlarda bir kuyrukluyıldız dünya ile çarpıştı. Daha sonra da büyük dalgalar Atlantis'i yuttu. Böylece tufan efsaneleri doğdu (altta).

M.Ö. 9000'de battı

Atlantis araştırmacılarının en ünlü adlarından biri **Otto Muck**'tur. Kendisi şnorkelin mucidi ve 2000 patentin sahibi olan çok başarılı bir mühendistir. Muck, **"Atlantis'in Gizemi"** adlı kitabında, Atlantis'in Atlantik Okyanusu'nda olduğuna ilişkin kanıtlar ortaya koydu. M.Ö. 9000 yılında da tüm dünyayı etkileyen bir tufanla yok olduğunu öne sürdü.

Hayvanların anlaşılmaz arayışı

Belki de yılanbalıklarının ve kuşların esrarlı göçleri Atlantik'teki, batık bir kara parçası ile ilgili olabilir. Çünkü büyük kuş sürüleri göçleri sırasında Atlantik'in üzerinde boş bir noktada daireler çizerler. Sonra yollarına devam ederler. Orası eskiden bir kara parçasının bulunduğu bir nokta olabilir.

Avrupa'da bulunan yılanbalıklarının Atlantik'i aşarak göç etmeleri daha da gizemli bir bilmecedir. Bu balıklar, Kuzey Atlantik'in güneybatısında olan Sargasso Denizi'nde yumurtalarını bırakırlar. Bundan sonra küçük larvalar ılık Gulf Stream akıntısıyla doğuya doğru üç yıl sürecek bir yolculuğa başlar. Bu yolculuğun tehlikelerini atlatabilenler, Avrupa kıyılarına ulaşırlar.

Burada cinsel olgunluğa ulaşırlar ve geri dönerler. Bundan sonra tekrar batıya doğru yönelirler. Artık azami derecede büyümüş ve güçlenmişlerdir. Bu sefer yolculukları yalnızca dört ay sürer. Yeniden Sargasso Denizi'ne geldiklerinde çiftleşip yumurtlarlar. Onların yavruları da kendileri gibi aynı Avrupa yolculuğuna çıkar.

Yılanbalıklarının cinsel olgunluğa ulaşabilmek için tatlı suya ihtiyaçları olduğu biliniyor. Ama bu kadar uzun bir yolculuk yapmalarının nedeni nedir?

Muck'a göre Atlantis, Atlantik Okyanusu'nun ortasındayken, Gulf Stream'in hareketini kesiyordu. O zamanlar yılanbalıkları-

nın doğuya doğru yaptıkları bu yolculuk, tatlı sulara giden doğru yoldu. Belki de yılanbalıklarının bu içgüdüleri, Atlantis battıktan sonra da aynı davranışlarını sürdürmelerine neden oluyor.

Kuyrukluyıldızın çarpması mı?

Muck, Güneybatı Atlantik'te dünya ile çarpışan büyük bir gökcisminin izlerine rastladığını öne sürüyor. Puerto Rico yakınlarında denizin 7 kilometre derinliğinde iki çukur vardır. Öte yandan Kuzey Amerika'nın batısındaki South Carolina'da Charleston'daki geniş bir bölgede kozmik bir bombardımanın izlerine rastlanıyor. 1931 yılında havadan çekilen ilk fotoğrafta, Atlantik'e kadar uzanan elips biçiminde bir alanda aşınarak oluşmuş yaklaşık 3000 çukur görüldü. Muck, bu çukurların kuzeybatıdan dünyaya düşen bir cismin parçaları tarafından oluşturulduğu sonucuna vardı.

Yeryüzünün çeşitli yerlerinde buna benzer çok sayıda iz var. Muck da buna dayanarak dünyaya bir kuyrukluyıldızın çarptığını düşünüyor. Bu kuyrukluyıldızın genişliğinin 10 km olduğunu ve 30.000 megatonluk bir nitrogliserin kitlesinin patlama gücüne eşit bir yoğunlukla dünyaya çarptığını hesapladı. Bu da 3000 tane orta boy hidrojen bombasına eşittir. Bu yoğun darbe, Eflatun'un kitabında sözünü ettiği depremlere yol açtı. Böylece Atlantik ikiye bölündü. Atlantik eşiği oluştu. Orta Amerika'nın büyük bir kısmı da sulara gömülerek Mexico Körfezi ve Karaib Adaları meydana geldi.

Lewis Spence'e göre, Meksika'da bulunan bu taş figür, Atlantisli bir askeri tasvir ediyor (sağda).

Kro-Magnon insanı Atlantis kolonilerinden birinde mi yaşıyor? (altta).

Çeşitli araştırmacılar Atlantis'in yeri ve büyüklüğü konusunda anlaşamıyorlar. Bu haritada önerilen yerlerden sadece bazıları gösteriliyor. Atlantis'in yok oluşu konusunda da çeşitli teoriler vardır. Kuyrukluyıldızın çarptığı nokta fikrini Otto Muck destekledi. Diğerleri ise Atlantis'in, Arktik bölgede olduğunu düşünüyorlar (altta).

Tufan efsanelerinin kökeni

Bütün bunların yanı sıra, kutuplar da yer değiştirdi. Birdenbire yeni bir jeolojik devir başladı. İlk defa olarak mevsimler arasında büyük farklar görüldü. Muck, böylesine şiddetli bir çarpışmaya rağmen dünyada yaşamın nasıl sürebildiğini açıklamadı. Sadece bazı bölgelerde meydana gelen yıkıma değindi. Örneğin büyük nem bulutları, küller ve sağlığa zararlı gazlar, bu yoğun darbenin oluştuğu bölgeden kuzeydoğuya ve güneybatıya doğru taşındı. Geniş alanlara yayılmış insanlar ve hayvanlar bu durumdan son derece etkilendiler. Bazı bölgelerde fırtınalı yağmurlar başladı. Büyük doğal afetler mey-

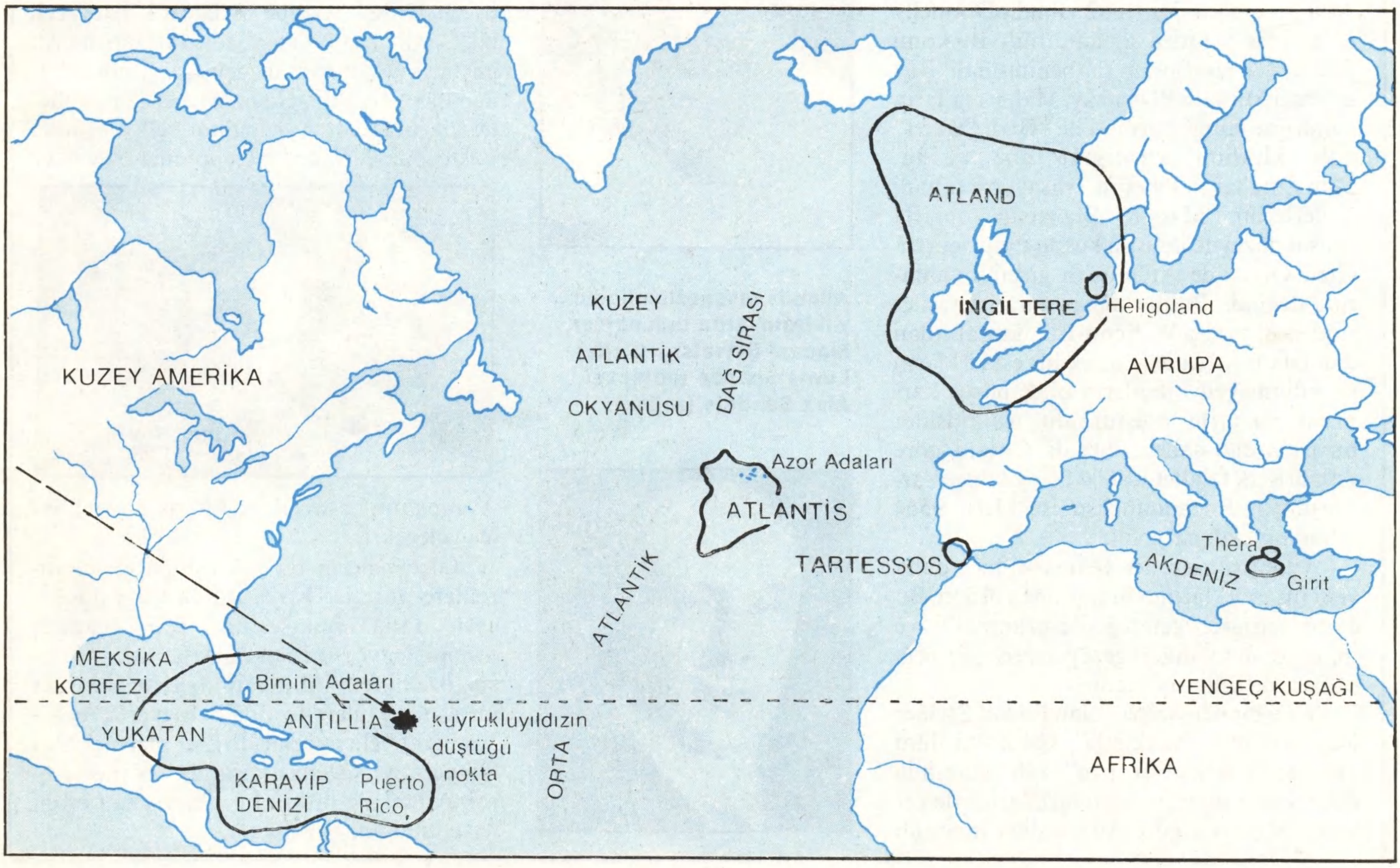

dana geldi. Böylece de tufan efsaneleri doğdu.

Kuyrukluyıldız görüşü güçleniyor

Muck'a göre, ünlü Maya takviminin başlangıcı bu olayın bir anısıydı. Muck, bazı bilim adamlarının hesaplamalarına dayanarak, o günün M.Ö. 8498 yılının 5 Haziran günü olduğunu kabul ediyordu. O gün Ay, Güneş ve Venüs aynı hizadaydı. Bu ise Mayalar için çok önemli bir gökbilimsel olaydı. Muck üçünün bir sıraya dizilmesinin dünya çapında bir felaketi oluşturduğuna inanıyordu. İşte o kuyrukluyıldızı, dünyanın yakınından geçerken yörüngesinden çıkaran, Ay ile Venüs'ün çekim gücüydü. Muck, bu çarpmanın zamanını da hesaplayarak, kuyrukluyıldızın çarptığı boylamda saatin akşam 20.00 olduğunu öne sürdü.

Devlerle cücelerin kökeni

Donnelly gibi, Muck da, Avrupa ve Amerika kıtalarının gelenek ve efsaneleri arasındaki benzerliklerin de üzerinde duruyor. Atlantislilerin ilk soylarının ırksal tiplerini koruduklarına inanıyordu. Bunlar Amerika'daki Kızılderililer ve Avrupa'daki Kro-Magnonlardı. Bu sonuncular daha sonra Neanderthal insanın yerini aldı (Bkz. sayfa 290). Kro-Magnonlar Neanderthal insandan daha uzundular. Muck'a göre devlerle cüceleri konu alan efsaneler de bu iki tip insanın bir arada yaşadıkları dönemden kaynaklanıyordu.

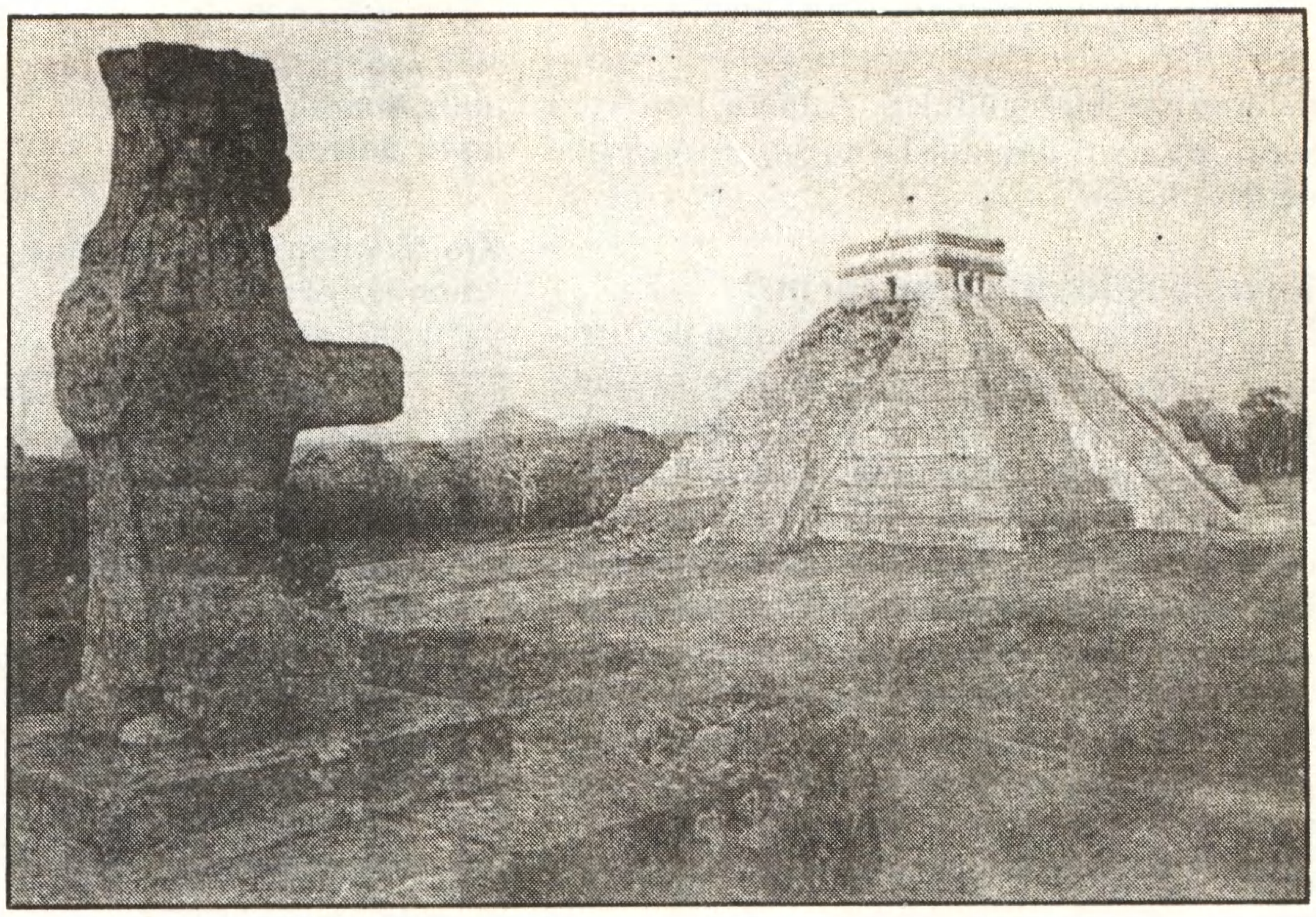

Meksika'nın Yucatan yöresindeki Chichen-İtza'da bulunan Kukulkan piramidi. Maya piramitleri eski Mısır'ın basamaklı piramitlerine benzer. Bundan ötürü de Eski ve Yeni Dünya uygarlıklarının aynı kökene sahip olduğu düşünülüyor. Burası belki de Atlantis'tir (üstte).

İncil'de olması gerekirdi

Atlantis'in Atlantik Okyanusu'nda olduğunu ileri süren diğer bir araştırmacı da **Maurice Chatelain**'dir. Bu kişi, Apollo programı çerçevesinde NASA'da çalışmış bir Fransız uzay mühendisidir. Chatelain, M.Ö. 1500 yılında Thera Adası'nın patlamasının, Girit uygarlı-

Gizemcilerin görüşleri

Atlantis'e olan ilgi, 1882 yılında Donnelly tarafından yeniden canlandırıldı. Bu konu gizemciler tarafından da benimsendi. Rus gizemci Madam **Blavatsky,** Mahatma'ların kendisine yol göstermesi ile **"Gizli Öğreti"** adlı kitabını yazdığını öne sürdü. Mahatma'lar, Tibet'te yaşayan ruhani önderlerdir. Madam Blavatsky onlarla ruhsal düzeyde iletişim kurduğunu belirtti. Gizli Öğreti'de Atlantis'in gizemli yanlarına değindi. Bunlar daha sonra izleyicilerinden biri olan **W. Scott-Elliot** tarafından daha da geliştirildi. Bu şekilde eski ırkların ve bilinmeyen bilimlerin olağanüstü karmaşık bir tarihi oluşturuldu. Atlantisliler bu ırklardan sadece biriydi. Onlara göre Atlantis ilk felaket ile 800.000 yıl önce karşılaşmıştı. En sonuncusu ise M.Ö. 9564 yılında meydana geldi.

Atlantislilerin her yeni soyu bazı daha yeni insan ırklarının üremesine yol açtı. Bu öykü gelişerek geleceğe de uzanmakta ve insanoğlunun diğer gezegenlere göçeceği çağları da anlatmaktadır.

Yine bir Theozofist olan **Rudolf Steiner** ise, Atlantis hakkında kendi tarihini anlattı. **"Evrensel Hafıza"** adlı kitabında diğer kayıp uygarlıkların tarihlerine de yer verdi. Steiner'a göre Atlantisliler mantıklı değildi. Fakat büyüyü biliyordu. Mantık, Atlantislilerden Samilerin türemesiyle ortaya çıktı.

Atlantis efsanesine ilginç yaklaşımlarda bulunanlar, Madam Blavatsky (üstte), Lewis Spence (altta) ve Alex Sanders (sağda).

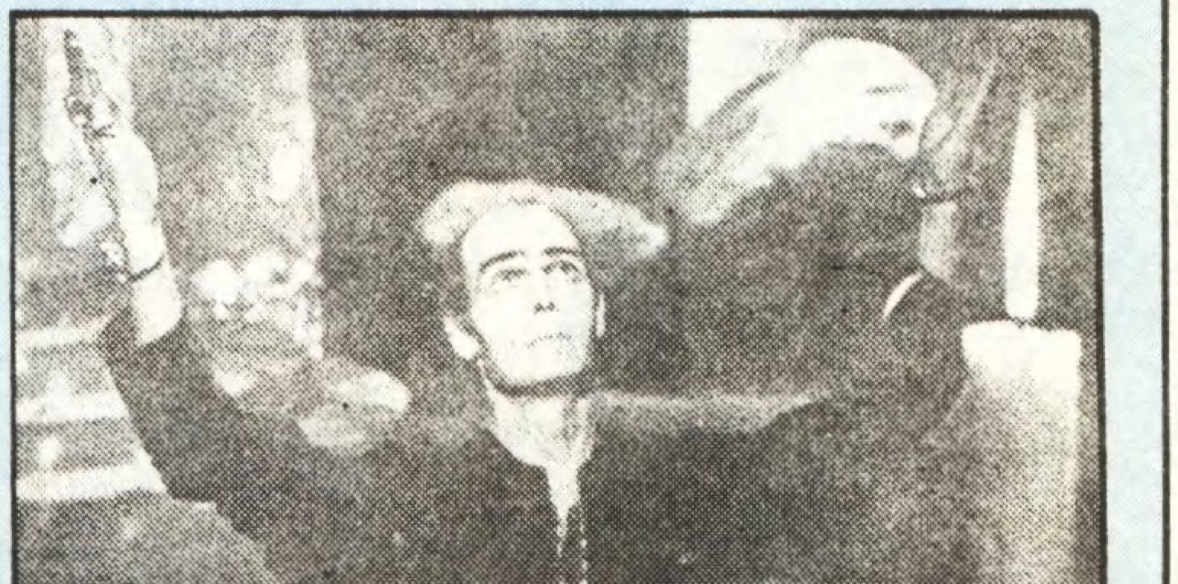

İskoçyalı bir gizemci olan **Lewis Spence** de 1942'de **"Avrupa Atlantis'i İzleyecek mi?"** adlı bir kitap yazdı. Atlantislilerin geçmişinde dünyanın geleceğini görenlerden ilki o değildir. Nazizm ve faşizmin güçleriyle bozulan Avrupa'nın seller altında kalacağını ileri sürdü. Depremler olacak ve Avrupa'nın başına daha birçok doğal afetler gelecekti.

Gizemcilerin bu yaklaşımlarını eleştirenlere göre ise Kova Burcu Çağı düşüncesi daha iyimserdir. Bazı çağdaş gizemciler ve ruhçular da Atlantis'in olumsuz özelliklerinin, günümüzde bazı kişiler tarafından bilerek ya da bilmeyerek uygulandığını belirtiyorlar. İngiliz gizemci **Alex Sanders** ise, geçmiş yaşamlarını inceleyerek Atlantis'e ilişkin birtakım okült bilgiler edindiğini belirtiyor.

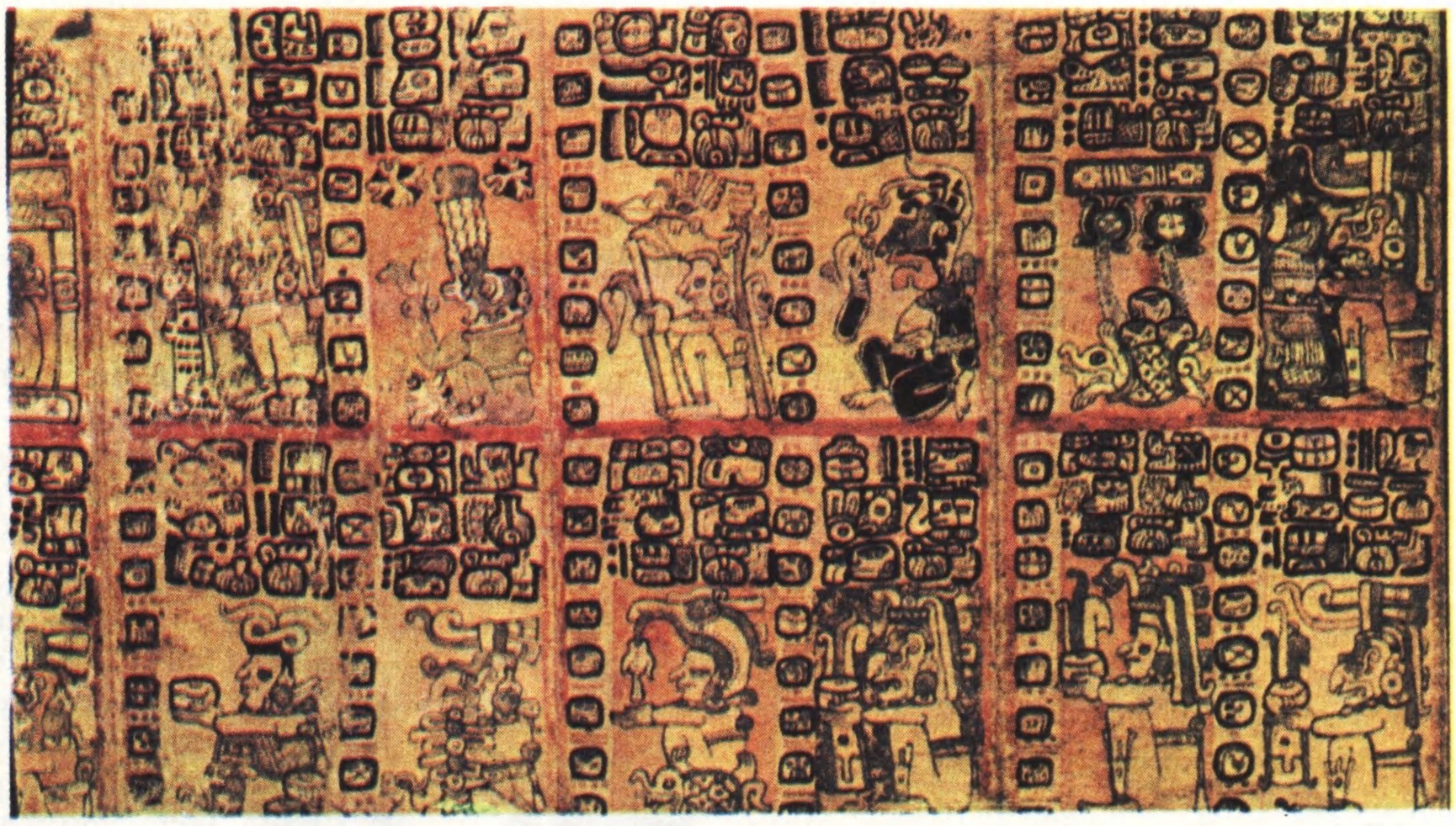

Mayalar'a ait bu elyazması kitapta çok eski uygarlıkların nasıl mahvolduğu anlatılıyor. 1869 yılında ünlü bir etnografyacı olan Fransız Brasseur de Bourbourg bu belgeyi çözdüğünü belirtti. Bulgularına göre, binlerce yıl önce iki ülkenin nasıl yok olduğu anlatılıyor. Bunlar şiddetli depremlerle sarsılmış ve 64 milyon insanla birlikte bir gecede yok olmuş (sağda).

ğını yıkıp, Atlantis efsanesinin doğmasına yol açacak bir felaket olabileceğine inanmıyordu. Böyle bir olay gerçek olsa, ona mutlaka **İncil**'de yer verileceğini belirtiyor. Aynı zamanda da, **Solon**'un Atlantis efsanesini ilk duyduğu, M.Ö. 600 yılında da bu olayın hâlâ Yunanlılar tarafından hatırlanması gerektiğini öne sürüyor.

Chatelain'e göre bu saptamanın en belirgin kanıtı Bahamalar'daki sualtı buluntularıdır. Andros adası yakınlarında eski bir tapınağın kalıntıları bulundu. Bu tapınağın boyutları 23 m ve 27 m idi.

Atlantis hâlâ eskisi kadar gizemlidir. Bu konuda yapılan araştırmalar ve çalışmalar giderek artıyor. Çoğu araştırmacı Ege'de de olsa, Bahamalar'da da olsa, Atlantis'in geçmişte var olduğuna inanıyor. Belki de, bu yerlerin herbirine dağılmış bir Atlantis imparatorluğunun izleri keşfedildiğinde, bu görüşlerin tümü haklı çıkacak.

Atlantis'in yeniden doğuşu

Gizemciler (okültistler) ise, Atlantis'in elle dokunulabilecek kalıntılarının bulunmasıyla ilgilenmiyorlar. Onlar daha çok Atlantis'in yeniden doğuşunu bekliyorlar. Bu, adanın fiziksel olarak yeniden ortaya çıkması anlamına gelmez. Onlar Atlantislilerin erdem ve yeteneklerinin yeniden doğuşunu bekliyorlar. Dünya, Balık Burcu Çağı'ndan, Kova Burcu Çağı'na geçti. İşte aynı bunun gibi, Atlantis uygarlığının temelini oluşturan zihinsel ve ruhsal göçlerin yeniden keşfedilmesini bekliyorlar.

Atlantis'in genetik izi

Bu arada Atlantis gizemi, insanoğlunun aklını karıştırmaya ve onu şaşırtmaya devam ediyor. Atlantis konusu niçin bu kadar çekici? Yalnızca insanoğlunun bu tür gizemlere ihtiyacı olmasından mı ileri geliyor? Yoksa hepimizin hafızasında, bir zamanların o şanslı ülkesinin altın çağıyla ilgili, genetik anılar mı gizli?

Daha fazla bilgi için:

The secret of Atlantis, Otto Muck, Fontana, 1979.

The end of Atlantis, J.V. Luce, Thames and Hudson, 1969.

Atlantis, Bilim Araştırma Merkezi, 1983.

Atlantis'in esrarı, Charles Berlitz, Milliyet Yayınları, 1976.

Atlantis sorunu, Ruh ve Madde, sayı 161.

Bimini Yolu diye adlandırılan sualtı yapısının J harfi şeklinde yapay olduğu iddia ediliyor. Su üstünde olduğu zamanlarda, deniz kıyısındaki bir duvarın alçak kısmı olduğu iddia edildi (altta).

Kara adamlar nereden geliyorlar?

Uçandaire gözlemcilerinin amansız takipçileri siyah elbiseli kişiler nereden geliyorlar? Acaba onlar insan değiller mi?

SİYAH ELBİSELİ KİŞİLER (SEK), sadece uçandaire tanıklarını ve araştırmacılarını ziyaret etmiyorlar. **Kevin** ve **Sue McClure** adındaki araştırmacılar, Kuzey Galler'de 1905'te yapılan dini toplantıların (Bkz. sayfa 660) kayıtlarını inceliyorlardı. Bunların arasında SEK olaylarına, ilk bakışta çok benzeyen bir kayıt buldular:

SEK, kadını ziyaret ediyor

"Civarda köylülerden çok akıllı genç bir kadın var. Gece yarısından sonra yatak odasını üç gece art arda siyah giysili bir adam ziyaret etmiş. Bu adam ona bir mesaj vermiş. Ancak kadının bunu başkalarına söylemesini yasaklamış."

Bir ışık SEK'i yok etti

"Bu kadının sonradan bir çiftçinin eşi ve sonradan vaiz olan **Mary Jones** olduğu anlaşıldı. Bu kadın, oradaki dini cemaatin önde gelen kişilerinden biriydi. Ayrıca o, görevini yaparken çevresinde gizemli ışıklar da belirirdi. Bir keresinde yine geceleyin onu ziyaret ettiğinde, bu gizemli ışıklardan biri Mary'yi kurtarmıştır. Kara adamın üzerine parlak bir ışık huzmesi düştüğünde, adam yok olmuştu.

Hayal ürünü mü?

Bu olaylar, bazı araştırmacılara bir fantezi ve hayal ürünü gibi geliyor. Ancak bildirilen olayların bazılarında, çok kesin kanıtlar da var. Bunlardan çoğu olayla ilgisi bulunmayan tanıklar tarafından gözlemlendiler. Üstelik bazıları da son derece kuşkucu kişilerdir. Bu, SEK'lerin gerçekten var olduğu anlamına mı gelir?

Montagne Summers (1880-1948) SEK olaylarını saptayan bir yazar olarak tanınıyor. Summers'in araştırmaları, 1953teki ilk SEK olayından çok öncelere uzanıyordu (üstte).

Fra Angelico (1400-1455) tarafından yapılan "Son Hüküm" adlı eserde lanetliler (sağda) kara şeytanlar tarafından cehenneme sürükleniyorlar. Bazı çağdaş yazarlar bu tür düşünceler ile SEK'ler arasında bir ilişki olduğunu düşünüyorlar (altta).

Tarihi çok eski

SEK'ler, çoğu ülkenin folklorunda çeşitli şekillerde yer alır. Periyodik olarak da efsaneden çıkarak günlük hayata geçerler. 2 Haziran 1603'te genç bir delikanlı, Güneybatı Fransa'da mahkeme önünde çeşitli olayların sorumlusu olduğunu itiraf etti. Bunlar arasında bir çocuğu kaçırıp yemekle sonuçlanan kurt adamlık da vardı!.. O, Ormanlar Tanrısı'nın emirlerine uyarak bunları yaptığını söyledi. Kölesi olduğu Ormanlar Tanrısı siyahlar giymiş, siyah atlı, uzun, esmer bir adam olarak tanımlanıyordu.

Montague Summers, "Kurt adam" (1933) adlı kitabında bu olayı anlatıyordu. Ona göre bu ve diğer SEK olayları Hıristiyanlıktaki şeytan anlayışı ile tanımlanabilirlerdi. Bu görüş oldukça taraftar topladı. Bugün bile uçandairelerin şeytani kökenli olduğu ve SEK'lerin şeytanın elçileri olduğunu ileri süren araştırmacılar vardır.

Siyah hep olumsuzluğu simgeler

İyi ile kötü arasında süren savaşa inanılan dinsel öğretilerde şöyle bir görüş vardır: İyi, aydınlıkta; kötü, karanlıkta bağdaştırılır. İyiliğin temsilcileri sarışın ve beyazlar giyinmiş olarak simgelenirken, kötülüğün temsilcileri koyu saçlı ve siyah giysili olarak simgelenirler. Bu durumu çağrıştıran başka benzerlikler de var. Karanlığın örtüsü altında her türlü hile yapılabilir ve suçlar işlenebilir. Karanlığın kış mevsimi ile de ilgili olduğu düşünülür. Ölüm de karanlıkla ilgili kabul edilmiştir. Dünyanın hemen hemen her yerinde cenaze törenlerindeki hâkim renk ve yas giysileri siyahtır.

SEK'ler insan mı?

Birçok sembolik unsur söz konusu olduğundan, çoğu

araştırmacı SEK'lerin bizim gibi etten kemikten yapılma yaratıklar olmadığına, olayı yaşayanın bilinçaltından oluştuğuna inanıyor. Bu, eski bir geleneğin güncel bir olayla karıştırılmasının bir ürünü olabilir. Ancak bu kadar basit değildir. Çünkü SEK'lere ilişkin bazı bulgular, fiziksel bir dünyada hareket eden fiziksel varlıkların kanıtlarını taşıyor.

Nepal'daki Hanuman Doka tapınağındaki kötülüğün temsilcisi olan Kal Bahairab daima korkunç yüzlü, dört kollu ve kara derili olarak gösterilirdi. Eski zamanlarda, bu varlığın kana olan özlemini gidermek için ona insanlar bile kurban edilirdi (altta).

Kara adam olaylarını bildirenlerin birkaç muhtemel kaynağı olduğu belirtiliyor. Bunlardan en somut olanı SEK'lerin resmi ve devlet dairesinin gizli temsilcileri olabileceğidir. Nitekim, bu olaylarda onların Hava Kuvvetleri'nden bile daha üst düzeyde bir konumdaymış gibi bir tavır takındıkları gözlemlendi.

17. yüzyıl yazarlarından Richard Baxter, Londralı bir kadının öyküsünü yazdı. Bu aklı başında, dindar kadın kendisine iriyarı kara adam şeklinde görünen geri varlığın sözlerine kanarak kendini astı (altta).

Gizli bir örgütten olabilirler

Bazen de CIA veya FBI gibi daha gizli bir örgütün mensuplarıymışçasına tavır alıyorlar. Amerikan vatandaşlarına göre CIA, pek halkın yararına çalışan bir kurum değildir. Bu mantıktan yola çıkarak CIA'in devlet adına uçandaireler hakkındaki gerçekleri örtmek istediği düşünüldü. Kara adamlar da bu operasyonun bir bölümüydü. Amaçları, tanıkları susturarak, fotoğraf ve diğer kanıtları ele geçirerek bu konuya ilişkin gerçekleri örtbas etmekti.

Tony Kimery adlı Amerikalı bir araştırmacı, 1970'te tüm ciddiyetiyle şöyle yazıyordu:

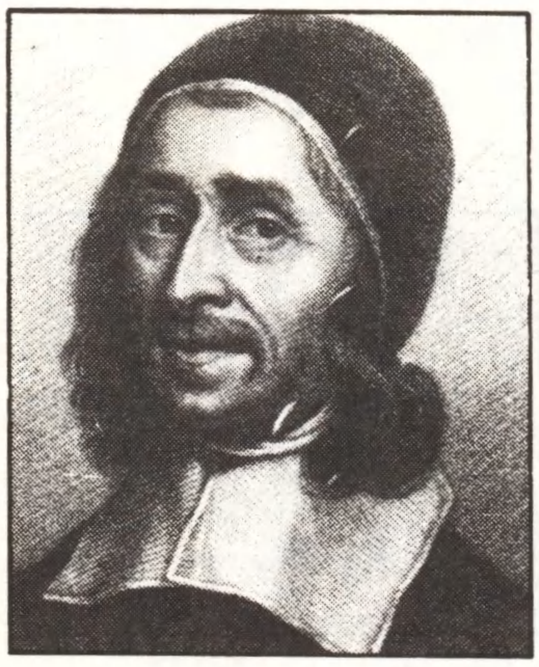

"Gizemli kara adamlar (SEK) ve onların üst düzeyde eğitilmiş ajanlarından oluşan tüm kadrosu, karmaşık uçandaire olaylarının büyük bir parçasıdır. Bu parça da bir diğer büyük ve karmaşık olayın bir bölümüdür. Onlar tarafından oluşturulan projeler artık politik, mali, dini ve bilimsel kurumların tamamen kontrolü altındadır. SEK'lerin çok uzun bir geçmişi ve yüzyıllarca geriye giden bir tarihi vardır."

Garip davranışları var

Kara adamlar, koyu tenli veya İngilizceyi zor konuşan, ya da anadilleri olmayacak denli aşırı kusursuz ve titiz bir şekilde konuşmaya gayret eden kişiler olarak tanımlanıyorlardı. Batı Virginialı gazeteci, **Mary Hyre,** garip ziyaretçisinin onun masasından bir tükenmezkalem alıp, ömründe ilk kez görmüşcesine hayretle baktığını anlatmıştı.

Bir uçandaire tanığı olan Bayan **Ralph Butler,** Hava Kuvvetleri yüzbaşısı olduğunu iddia eden bir kişi tarafından ziyaret edildi. Bayan Butler, adamın Amerikan yiyeceklerine çok yabancı olduğunu ve onları yiyebilmesi için nasıl yenileceğinin gösterilmesi gerektiğini hayretle fark etti. Bu durum onların yabancı olduğunun bir işareti olarak değerlendirilebilir.

Enerjileri tükeniyormuş gibi

Diğer birçok SEK olayında da, kara adam tavırlarıyla kısa bir zaman süresince ayakta durabileceklerine ilişkin bir izlenim bırakıyorlardı. Nitekim, bir süre sonra gitmek zorunda olduklarından söz ediyorlar, hap alıyorlar, su istiyorlar ya da sanki güçlerini kaybediyormuş gibi birtakım garip davranışlarda bulunuyorlardı. Araştırmacılar, bir olasılıktan daha söz ediyorlar. O da, SEK'ler insanlar gibi kemikten yapılma değildirler. Bu görüşe göre uzaylı bile değillerdir. Diğer taraftan hayal de değillerdir. Yakın zamanlarda meydana gelen bir olay, yukarıdaki varsayımı destekler gibi görünüyor.

Uçandaire tarafından kaçırıldı

Yakın zamanlarda meydana gelen bir olay bu varsayımı destekler gibi görünüyor. Bu olay bir kaçırılma olayı idi ve Aralık 1979'da **Frank Fontaine**'in başına geldi. Fontaine, bir uçandairede 7 gün boyunca alıkonulduğunu iddia ediyordu. Bu olay dünyanın dikkatini çeken ilginç uçandaire olaylarından biridir. Doğaldır ki, bu kaçırılma, olayın asıl dikkat çekici yanıdır. Fakat bu olay aslında bir dizi olayın başlamasına neden oldu. Bunlardan biri SEK'ler ile ilgiliydi.

Olayı yaşayan **Pierre,** öyküsünü şöyle anlattı:

"7 Aralık 1979 Cuma gecesini, 8 Aralık Cumartesi'ye bağlayan gece, **Franck, Salomon** *ve ben, üç arkadaş uzun süre oturup konuştuk. Yattığımızda saat sabahın beş buçuğuydu. Sabah saat 7'de kapının zili çaldı. Salomon ve Franck duymadılar, böylece ben kapıyı açmaya gittim. Karşımda 3 adam duruyordu. Adamlardan biri orta boyluydu. İyi giyimliydi. Elbisesi siyaha yakın bir yeşildi. Siyah kravatı, beyaz*

gömleği ve elbisesine uygun bir pardösüsü vardı. Saçı, sakalı ve bıyığı siyahtı. Görünümü oldukça iyiydi. Diğer ikisi ondan daha iriydiler."

"Gözbebekleri yoktu"

"Ne tür adamlar olduklarını polise anlatmadım. Çünkü polis bizi, gözlemlediğimiz uçandaire olayından sonra deli olarak nitelendiriyordu. Yalnızca olayı polise rapor ettim. Ancak sakallı adamla diğer ikisinin gerçekten var olmadıklarından eminim. Bir kere en önemlisi adamların gözbebekleri yoktu. Bakışları karşısında donakaldım, ancak gözleri tamamen beyazdı. Son derece ürkütücü bir görünümleri vardı."

"Çok konuşuyorsunuz"

"Sakallı adam bana sordu: 'Sen o üç kişiden biri misin?' Bununla Ciergy-Pontoise olayındaki üç kişiyi söylemek istediği belliydi. Evet, dedim. 'İyi, o halde sözlerimi arkadaşlarına iletirsin. Siz haddinden fazla konuştunuz. Başınıza bir kaza gelecek. Daha fazla konuşmamanız sizin iyiliğinizedir' dedi."

Birden kayboldular

"Sonra yok oldular. Nasıl mı? İşte bunu tam olarak açıklayamıyorum. Asansörü kullanmadılar, çünkü öyle olsa duyardım. Merdivenleri de kullanmadılar, çünkü merdiven kapısı korkunç bir gürültü çıkarır. Duymamama imkân yok. Park yerine bakan pencereye gittim. Bütün gece, ya da en azından sabahın 5'ine kadar park yerinde penceremizin altında duran bir metalik yeşil Ford Capri otomobil dikkatimizi çekti. Bu Capri'yi tanımıyorduk. Aşağıya baktığımda bu otomobil hareket etmeye hazırlanıyordu. Adamlar otomobilin içine merdiven ya da asansörü kullanmadan nasıl girdiler? Büyük bir muamma!

Franck ile Salomon'u uyandırdım ve polise gittik. Olayları ayrıntılara girmeden anlattım. Polis bize şöyle dedi: 'Size saldırmadıklarına göre yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Lütfen evinize dönün.' İşte tüm olay bundan ibaret."

Daha sonra yine gördü

Jean Pierre, olayla ilgilenen bazı araştırmacılara bu 3 adamı birkaç kez daha gördüğünü anlattı. Genellikle bunlar basit rastlantılardı. Onları ya karşı kaldırımda ya da çarşıda görüyordu. Ancak bir keresinde sigara aldığı bir dükkânda bir kez daha tehdit edildi. Ona yine konuşmaması söylendi.

Ruhsal bir bağlantı olabilir

Bu tür olaylar tutarsızlıkları nedeniyle şaşırtıcıdırlar. Ancak, ilginç olan bir nokta vardır. SEK ziyaretleri, tanıkla SEK arasındaki psişik ya da zihni bir ilişkiden kaynaklanıyor olabilir. Bu nedenle, ziyaretin sonuçları kara adamların davranışından çok, tanığın alacağı tavra bağlıdır. Eğer o SEK'leri önemseyip tehditlerine inanırsa, kendini bir bunalımla karşı karşıya bulur. Paranoya oluşabilir, her an izlendiği sanısına kapılabilir. Bu olaylar, kurbanın kendisince gerçek bile olabilir. Çünkü bunlar, onun korkusunun tezahürleridir. Tüm bunlar, uçandaire çalışmaları ve araştırmaları bırakılmadıkça sona ermez.

Salomon N'Diaye, Jan Pierre Prevost ve Franck Fontaine (üstte soldan sağa) yukarıda temsili çizimi görülen uçandaire tarafından kaçırıldılar. Prevost daha sonra SEK'ler tarafından rahatsız edildi (üstte).

Tehditlere boyun eğilmezse...

Öte yandan, eğer o kişi olaya korkusuzca bir tavır alırsa, örneğin araştırmalarını kesmeyi reddederse, ya da tüm dünyaya gözlemlerini açıklamaya devam ederse, SEK'ler ona hiçbir şey yapamıyor. **Carlos de los Santos**, yaptığı bir uçandaire gözlemiyle ilgili bir televizyon programına giderken, 3 sert bakışlı tehdit edici kişi tarafından durduruldu. Bir an korkan adam, arabasını yoldan döndürdü ve stüdyoya gitmekten vazgeçti. Ancak bir arkadaşı ona korkmamasını telkin etti. 15 gün sonra Bay Santos programa katıldı. SEK'lerden hiç ses seda çıkmadı.

Üzerinde düşünmeye değer

SEK olayları dikkatle incelenmeye değerdir. SEK'lerin niteliği ne olursa olsun, ister tamamen hayali, ister gerçek olsunlar, kurbanlarının zihinleri üzerinde etkileyici bir güce sahip oldukları anlaşılıyor. Onlar ne denli iyi anlaşılırsa, böyle bir gücün nasıl yayıldığını o denli iyi öğrenebiliriz.

Daha fazla bilgi için:

They knew too much about flying saucers, Gray Barker, 1958.

Flying Saucers and the three men, Albert K. Bender, Saucerion Press, 1962.

Operation trojan horse, John A. Keel, Souvenir Press, 1970.

Öteki dünya yazıyor!..

Ölüler tarafından, roman, şiir ve oyun yazılması gerçekten mümkün mü? Aşağıda "otomatik yazı"nın değişik örnekleri inceleniyor.

PARANORMAL OLAYLARDA, hayatın diğer yönlerinde olduğu gibi, moda olan şeyler vardır. Otomatik yazma da bunlardan biridir. Bu yöntem ölülerle ilişkiye geçmede kullanıldığı gibi, bir parti hilesi olarak da kullanılabilir. Günümüzde bu tür otomatik olarak yazılan yapıtlara sıkça rastlanıyor. Dünyanın en önemli psişik yazarlarından biri Avrupa ve Amerika'da ilgi uyandıramadı. Bu kişi, bir Brezilyalı'dır ve yazılarını Portekizce yazıyor.

Bedensiz yazarlar yazdırıyor

Francisco Candido (Chico) Xavier, şimdi yetmiş yaşlarındadır. Brezilya'nın en popüler ve en ünlü kişilerinden biridir. Hayatını fakirlere yardım etmeye adayan bir kişidir. Bir yandan da ilgi çekici ve çok kazanç getiren kitaplar yazıyor. Fakat bu kitaplar için hiç para kabul etmiyor. Çünkü, ona göre, bu kitapları o yazmıyor. Yazanlar uzun zaman önce ölmüş olan Brezilyalı yazarlardır. Son 50 yıldır Xavier gününün en az 5 saatini ölmüş yazarlara ayırıyor. Ölmüş yazarlar, Xavier'i kullanarak eserlerini oluşturuyorlar. O, genellikle boş zamanlarını ruhlara ayırıyor. 1961'de emekli oluncaya kadar yerel hükümette basit bir memurdu.

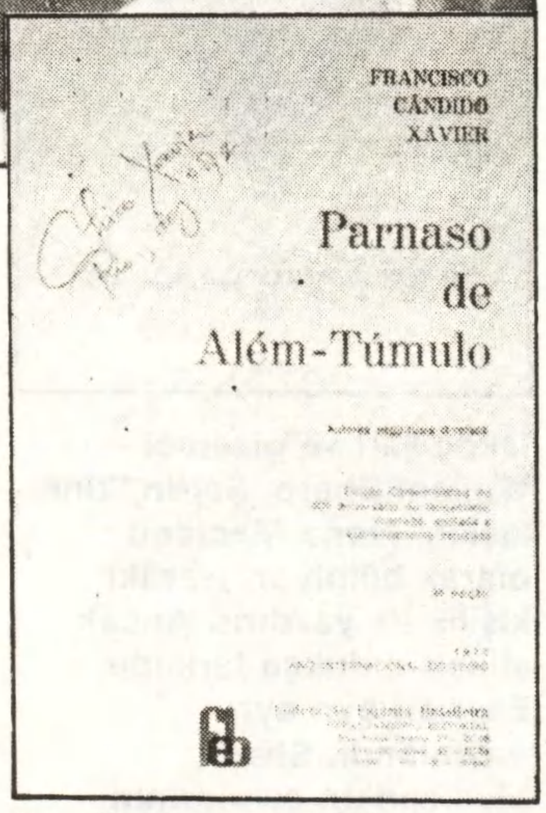

Brezilya'nın en ünlü otomatik yazı medyumu Chico Xavier, halka açık seanslarından birinde görülüyor (en üstte).

"Mezarın Ötesinden" adlı kitabın kapağı. 56 bedensiz şair tarafından yazıldığı söyleniyor (üstte).

Çok sayıda şiirler de var

Xavier'in en iyi satan kitaplarından biri **"Mezarın Ötesinden"** adlı bir şiir kitabıdır. 421 sayfadır ve içinde 259 şiir var. Şiirler belirgin olarak farklı stillerdedir. Şiirlerin altında 56 ayrı şairin imzası görülür. Bu şairlerin tümü, şimdi hayatta olmayan Portekizce konuşan şairlerdir. Şiirler çeşitli konuları kapsıyor: Aşk, insan doğası, papazların ikiyüzlülüğü, bu konulardan bazılarıdır.

Şiirlerden birinin, şairin kimliğini açıklamak için yazıldığı anlaşılıyor. Latince adı "Ego summ"dur. Bu "ben" demektir. **Guy Lyon Playfair**'in çevirisi şöyledir: *"Ben kimsem kimim. Eğer kendimi meydana çıkaramazsam, yalan söylersem haksızlık olur. Ben 'Augusto'yum."* Şiirin altında ise **'Augusto dos Anjos'** imzası görülüyor. Bu imza Brezilyalı ünlü bir şaire aittir. Bu şair şimdi hayatta değil.

Şimdiye kadar tanımlananların hiçbiri Xavier'in bilinçli veya bilinçsiz bir sahtekâr olmadığını kanıtlamaz. Ama bilinçli bir sahtekâr kitapların gelirinden elde edilen milyonlarca lirayı reddetmezdi.

Sadece ilkokul mezunu

Xavier, tamamen cahil bir kimse değildir. Sadece ilkokul öğrenimi gördü. Playfair'in dediğine göre bu, Brezilya'da gerçekten çok ilkel olabilir. Ancak kullandığı kelimeler çok iyi eğitim görmüş kişilerden bile daha üst düzeydedir. Bu durum, **"Nosso Lar"** (Evimiz) adlı 2459 sayfalık büyük eserde çok belirgindir. Kitabın Xavier'e ölmüş doktor **Andre Luiz** tarafından yazdırıldığı söyleniyor.

"Ölüm kılıf değiştirmektir"

Doktor Luiz, yaşadığı zamanda tropikal hastalıklar konusunda uzmandı. Kitap dokuz ciltten oluşuyordu. Aslında çok basit bir konusu vardı. İlk cildin sonunda kahraman ölür. Bundan sonraki olaylar öbür dünyada geçer. Bedensiz varlık Dr. Luiz'in yazdırdığına göre öbür dünya, cennet değildir. Orası

dünyadaki yaşama çok benzer. Dr. Luiz şöyle diyor: *"Ölüm sadece kılıf değiştirmektir. Cennet veya cehennemi biz kendimiz yaratırız."* Luiz'e göre en basit kişinin bile değerli bir amacı vardır: *"Bizler, Tanrı'nın oğullarıyız ve geleceğin veliahtlarıyız. Deneyden deneye ve bin yıldan bin yıla değerler kazanırız. Bize söylendiğine göre, gene doğmak bir gerçektir. Ancak gene doğmak konusu ile ilgili ilkeler öyle karmaşıktır ki, ona inananlar bile farklı görüşlere sahiptir."*

Bilimsel bilgiler de yazdırılıyor

Bu kitaplarda birçok tıbbi ve teknolojik konu da tartışılır. Örneğin insan yumurtasının döllenmesi, dünyadaki evrimin ağır gelişimi çok ayrıntılı olarak ele alınır. 2 Şubat 1958'de Xavier, aşağıdaki cümleleri kapsayan pasajı yazdı:

"Mutasyonun gelişmesindeki mevcut aralık, Hugo de Vries'in kaydettiği gibi Dünyasal Organ Genetikçilerinin Hizmetçileri tarafından kapatılmıştır. Onlar Leptothvi türünde düzeltmeler yapmışlardır."

Hugo de Vries Hollandalı bir botanikçiydi. Kalıtımın kuralları üzerine yaptığı çalışmalarıyla tanınıyordu. Bu bilgiler bir Breziłya ilkokulunda 20. yüzyılın başlarında öğretilemezdi! Bir keresinde Xavier, Augustus dos Anjos'a yazdıklarını anlayamadığını söylemişti. Cevap şöyleydi: *"Kafan olmasa bile, ben yazdırabildiğim kadar sana yazdıracağım."*

150.000 sattı

1970'lerin ortalarında Xavier'e yazdırılan kitapların sayısı 130'a ulaştı. Hepsinin baş sayfasında şöyle bir başlık vardı: "....."nin ruhu tarafından yazdırıldı." Söylendiğine göre 400'den fazla bedensiz yazar onun aracılığıyla eser üretti. Denilebilir ki, yaşadıkları zamandakinden çok daha fazla okura sahiptiler. Sözgelimi, 1980'lerde **"Evimiz"** adlı kitap, 150.000'den fazla sattı.

Bu arada, bu kitapların yazdırılması sırasında ilginç bir duruma tanık olundu. **"İki Dünyadaki Evrim"** kitabı fiziksel olarak Xavier tarafından Pedro Leopoldo'nun küçük bir kasabasında kaleme alındı. Her seferinde bir bölüm yazdı. Fakat varlık birer bölüm atlayarak yazdırıyordu. Bir arada okunduğunda hiçbir anlamı yoktur. Aradaki bölümler ise yüzlerce mil ötedeki Dr. **Waldo Vieira**'ya yazdırılmıştı. Bu durumdan Xavier'in bile haberi yoktu.

Xavier kendi bölümlerini bitirince, varlık, ona Dr. Vieira ile ilişkiye geçmesini söyledi. Her ikisinin yazdıkları bölümleri art arda gelince roman anlam kazandı. Bu, sonradan birlikte yazacakları 17 kitabın ilkiydi. Guy Lyon Playfair'in anlattığına göre, Xavier'in önceki bölüm hakkında hiçbir bilgisi olmamasına rağmen, öykü, diğerinin bıraktığı yerden kesintisiz devam ediyordu.

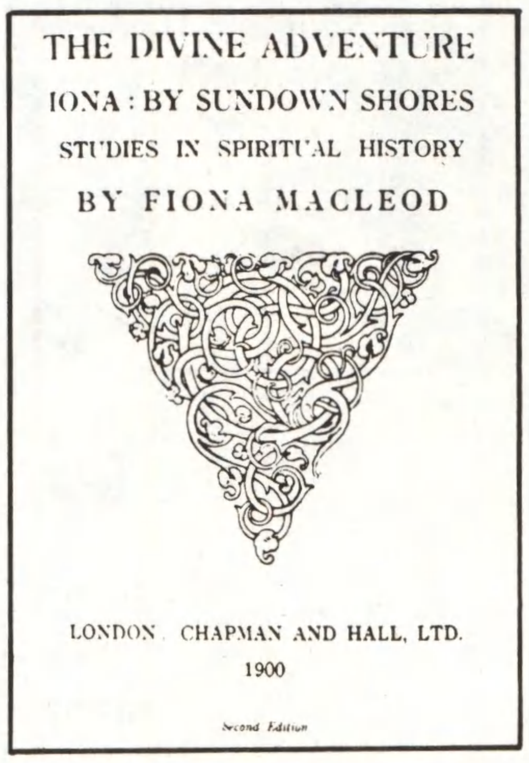

İskoç şair ve gizemci William Sharp. Şairin ikinci kişiliği Fiona Macleod olarak biliniyor. Her iki kişilik de yazdırır. Ancak stilleri oldukça farklıdır. Eserleri ayrı ayrı yayınlandı. Sharp, Macleod'un eserlerinin kendisine ait olduğunu bilmiyordu (en üstte).

"İlahi Macera" adlı kitabın kapağı. Fiona Macleod tarafından yazdırılan kitap, 1900'de yayınlandı (üstte).

Çalışmalarını hâlâ sürdürüyor

Xavier şimdi yaşlı ve hasta bir adamdır. Bir gözü hemen hemen hiç görmüyor. Günlerini yardım kurumlarında geçiriyor. Bu kurumlar, kitaplarının gelirleriyle kuruldu. Öğüt isteyen kişiler için ruhsal mesajlar naklediyor ve kitaplarını imzalıyor. Otomatik yazı olayını sık sık kalabalık önünde gerçekleştirir. Üç saat süreyle eli sanki bir makineye bağlanmış gibi hızla yazar. Diğer zamanlarda ise, mektuplara cevap verir ya da ruhçuların toplantılarına katılır.

Genellikle bir aziz gibi kabul ediliyor. Onun, Assissili Aziz **Francis**'in ruhunu taşıdığına inanlar bile var. Ancak dostları olduğu kadar düşmanları da vardır. Brezilya'daki Katolik Kilisesi onun kötü biri olduğunu, hatta şeytan tarafından ele geçirildiğini öne sürüyor. Brezilya'nın önde gelen Cizvit papazlarından biri olan Chico, Xavier'i kötülemek için elinden geleni yapıyor.

Başka örnekler de var

Avrupalılar, Brezilya gibi uzak bir yerde olduğu için olaya gereken önemi veremiyorlar. Ancak bugün Avrupa'da da otomatik yazı olaylarının arttığı gözlemleniyor. Sözgelimi, İngiliz medyumu **Matthew Manning** de bir otomatik yazı medyumudur. Manning, ruhların kendilerinin de yazabildiğini öne sürüyor. Bunların arasında **Robert Webbe** de bulunmaktadır. Bu varlık, Manning'in evini 17. yüzyılda inşa etmişti. Öldükten sonra ise o evden hiç ayrılmadı. Matthew Manning'in yatak odasının duvarında 300'den fazla isim

ve farklı stillerde kısa deyişler olduğu belirtiliyor. Her seanstan sonra yatağında kullanılmış bir kalem bulunuyor. Oysa yazıların yazıldığı anda Manning Ailesi'nin hiçbir üyesi odada, hatta evde bulunmuyordu.

Şair ve gizemci

İskoçya'da bir yayınevi bedensiz bir yazarın ürettiği eserleri basıyor. Hatta, yazarın iki kişiliği bulunduğundan, iki ayrı otomatik yazı medyumu her iki kişilik için ayrı çalıştı. Bu varlıklardan biri olan **William Sharp,** yaşadığı dönemde gizemciydi. Sicilya'da 1905'te 50 yaşındayken öldü. Etna Dağı yakınlarındaki mezarının üzerinde bir haç vardır. Haçın üzerinde de iki deyiş yazılıdır:

"Bilinene ve tükenmişe elveda
Bilinmeyene ve sınırsıza merhaba"

Diğeri ise şöyledir:

"Sevgi, bizim algıladığımızdan çok daha engindir ve ölüm, bilinmeyen kefaretlerin bekçisidir." F.M.

F.M. kimdir? F. M. **Fiona Macleod**'un baş harfleridir. Bu aynı bedensiz varlığın bir başka yaşamındaki adıdır. Onun dişi kişiliğinin 19. yüzyıl İskoç edebiyatının önde gelen isimlerinden biri olduğu belirtiliyor.

Ölmüş ünlülerle temas

1970'li yılların başında, William Sharp üzerinde uzmanlık yapmış bir Amerikalı edebiyatçı, **Konrad Hopkins** birçok ruhsal varlıktan mesajlar almaya başladı. Bunların arasında **George Winsdor** (Kral VI. George) da vardı. Ancak onunla ilişkiyi en fazla Sharp kurdu. 1974'te Hopkins, Hollandalı bir medyum olan **Ronald van Roekel** ile temasa geçti. Beraberce İskoçya'da **"Wilfion"** adını verdikleri kitabı yayınlamak için girişimlerde bulundular.

4.000'den fazla yazı ve şiir

Bu arada Ventnor'daki Wight adasında **Margo Williams** adlı bir bayan, medyumluk yeteneği olduğunu fark etti. Bayan Williams, 1980 yazına kadar 4000'den fazla otomatik yazı üretti. Bunlar 360 ayrı bedensiz varlık tarafından kendisine yazdırılmıştı. Bu kişilerden ilki onun ruhsal rehberi **Jane**'di. İkincisi ise William Sharp'dı.

Bedensiz İskoç şairi, Konrad Hopkins'e Margo Williams'la olan ilişkisinden bahsetti. Medyumla "Wilfion Yazıları"nın yayıncıları arasında bir ilişki kuruldu. Bayan Williams tarafından otomatik olarak alınan Sharp yazıları "Wilfion Yazıları" adı altında Paisley'de yayınlandı.

Wilfion yazılarında 92 şiir ve birkaç da düzyazı vardı. Şiirler temelde kısa, çocuksu ve oldukça kötüdürler. Kitabın giriş yazısında Hopkins ve van Roekel, şiirlerin düşük kalitesinden ötürü aşağıdaki özürü yazdılar.

"Sharp, şiirlerin kötü olduğunu kendisi de kabul ediyor. Çünkü bir arayış içindedir. Önceden gördüğü veya hissettiği korkunç bir görüntünün kaynağını araştırıyor. Bu olgunun onu hayatı boyunca rahatsız ettiğini belirtiyor."

Kral 6. George. George Windsor'un öldükten sonra Amerikalı medyum Konrad Hopkins'le ilişki kurduğu söyleniyor. Hopkins "Wilfion Yazıları"nı yazdıranlardan biriydi (üstte).

Medyum Margo Williams. Otomatik yazılarının çoğu, "Wilfion"un yazdırdığı şiirleri kapsıyordu (üstte sağda).

12 Aralık 1976'da William Sharp, Bayan Williams'a aşağıdaki şiiri yazdırdı:

"Geçmişten sahneler görülür.
Bunlar etkili ve süreklidir.
Bu sahneler yüzyıllarca sürecektir."

Sharp, okurlarının duygularını değerlendirerek 19 Ocak 1977'de şunları yazdırdı:

"Ne komik
Sharp ismiyle saklanabilir
Ama aynı anda
Ölünceye dek Macleod olarak bilinebilirim.
Garip öyküler
Keltçe şiirler yazabilirim.
Ne komik
İnsanlar Macleod'a
Gülmekten katılabilir."

Parapsikoloji alanında bu garip oluşumlar "telepatik psikokinezi", psikolojide ise "bastırılmış bilinçaltı yaratıcılık"ın ürünleri olduğu öne sürülüyor. Ama tüm bunlar, ne olduğunu bilmediğimiz ve anlayamadığımız olayları görmezlikten gelmek için uydurulmuş bahaneler değil midir?

Daha fazla bilgi için:

Talks with Elizabethans, Percy Allen, Rider ve Co 1947

The link, Matthew Manning, Corgi 1974

The music of Rosemary Brown, Ian Parrott, Regency Press 1978

The flying cow, Guy Lyon Playfair, Souvenir 1975

The indefinite boundary, Guy Lyon Playfair, Souvenir 1976

The case of Patience Worth, Walter Franklin Prince, Boston SPR 1929

The Wilfion scripts, William Sharp/Fiona Macleod, Wilfion Books 1980

Zıplayan Jack

Zıplayan Jack adıyla bilinen ve dehşet saçan görüntü neydi? Bu varlık 19. yüzyılda, uzun yıllar boyunca Londra halkını korkuya boğdu. Aşağıda onun garip davranışlarından doğan efsane ele alınıyor.

19. YÜZYIL LONDRA'sının tenha ve loş banliyölerinde, korkutucu ve esrarengiz görünümüyle, **Zıplayan Jack** adında bir varlık dolaşıyordu. Birdenbire, yoldan geçenlerin üzerine atılıyor, çoğunlukla da karşısına çıkanları yaralıyordu. Alışılmadık, muazzam sıçrayışlar yapıyordu. Zıplayan Jack, bugün hemen hemen unutuldu. Veya bir hayal olduğu düşünülerek, araştırma yapılmadı. Fakat Kraliçe Victoria çağı korku edebiyatına geçti. Anneler, o dönemde çocuklarını şöyle korkutuyorlardı:

"İyi çocuk ol, yoksa Zıplayan Jack gelip seni alır." Bazı araştırmacılar, Jack'in aslında var olmayan bir tip olduğunu söylüyorlardı. Yazar **Kellow Chesney, "Victoria Dönemi Yeraltı Dünyası"** adlı kitabında, Jack'in bir efsane olduğunu yazıyordu.

Fakat Jack, bir roman kahramanı veya bir masal değildi. O bir gerçekti. Onun görülmesiyle ilgili bir sürü haber, bölgesel ve ulusal basında yer aldı.

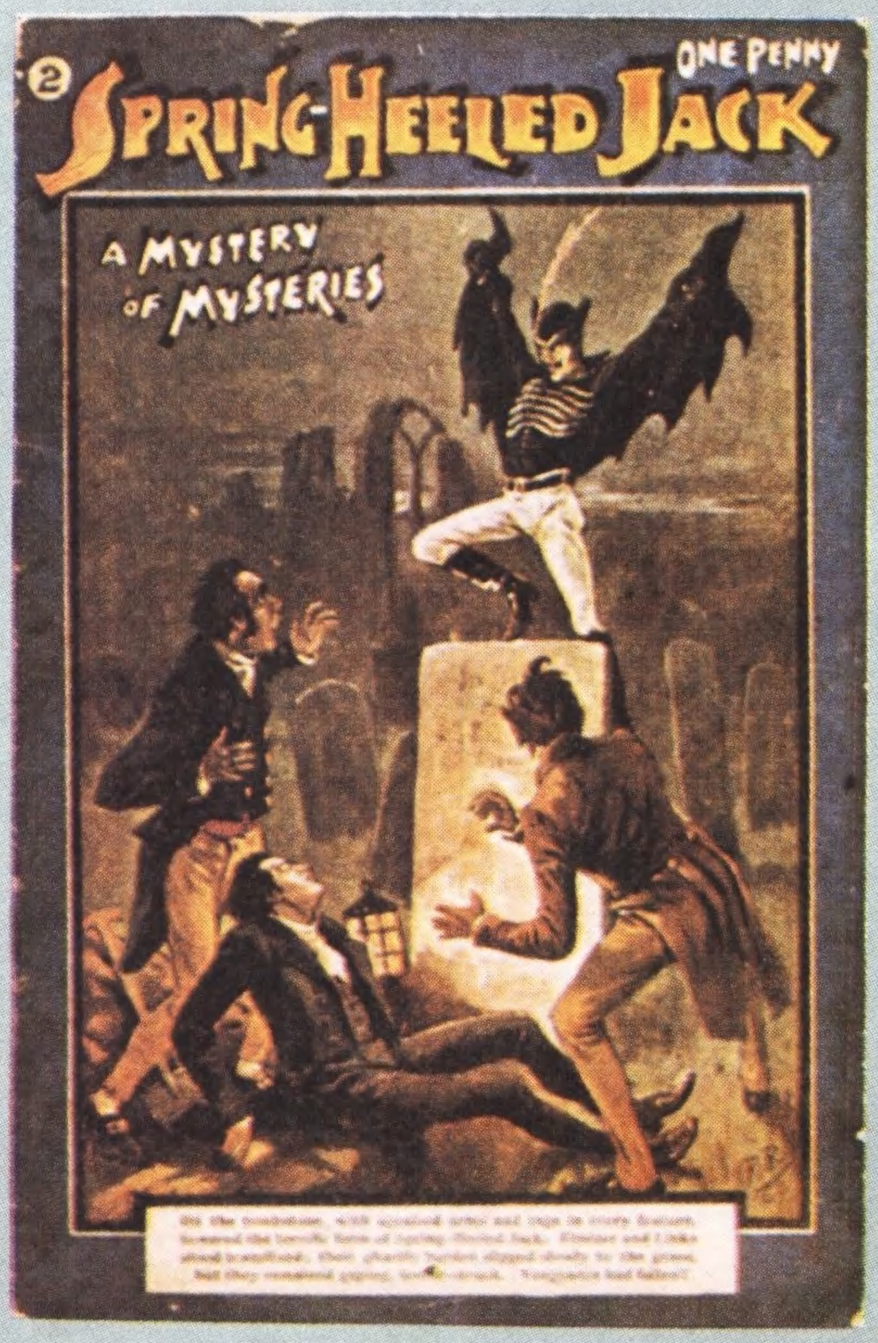

Valiye gelen mektup

Kimse, Jack'in ilk defa nasıl ve nerede görüldüğünü bilmiyor. Bazı kaynaklar, bu olağanüstü sıçrayan adamın 1817 başlarında ortaya çıktığını belirtiyorlar. 1838 sonlarına kadar, Zıplayan Jack büyük bir ilginin ve tartışmanın merkezi oldu. 9 Ocak 1838'de Londra Valisi, Sir **John Cowan,** Vilayet Binası'nda bir toplantıda bir açıklama yaptı. Bir zaman önce, bir mektup almıştı. Bir süre mektubu saklamıştı. Çünkü, eline daha fazla bilgi geçmesini ümit ediyordu.

Mektup, Peckham bölgesinde oturan birisi tarafından yollanmıştı. Mektubu yazan, korkutucu bir ortam yaratmak için otuzdan fazla insanı öldüreceğini söylüyordu. Yedi kadını listenin dışında bırakmıştı. Bu kadınlar, ailelerine karşı olan sorumluluklarında başarılı olmuşlardı. Peckham'lı bilinmeyen mektup yazarı, şöyle devam ediyordu:

"İnanıyorum ki, tarih benim parmaklarımın ucunda. Günü geldiğinde her şeyi değiştireceğim."

Jack'in görüntüsü

Zıplayan Jack'in beyaz bir boğa, beyaz bir ayı

ya da dev bir maymun olarak da görüldüğü söyleniyordu. Bir yerde, parlak pirinç zırhlar içinde görülürken, bir başka yerde cilalı demir zırhlar giymişti. Bir defa Hackney'de sokak fenercisi kılığında görüldü. Ellerinin üzerinde yürüyor ve ayaklarının arasında ateş yakma çubuğunu tutuyordu. Ama, en büyük yeteneği olağanüstü sıçramasıydı, ününü böyle kazandı.

Kızın yüzüne ateş fırlattı

18 Şubat 1838'de, Çarşamba günü 18 yaşındaki **Lucy Scales** ve kız kardeşi **Margaret,** erkek kardeşlerini ziyaretten dönüyorlardı. Bir kasap olan kardeşi, Londra'nın hatırı sayılır semtlerinden olan Limehouse'da oturuyordu. Kızlar, Yeşil Ejder Geçidi'nin girişine gelmişlerdi ki, gölgelerin içinden sıçrayan bir şekil fırladı. Saldırgan, Lucy'nin yüzüne ateş püskürttü, kız yere düşerken zıplayarak uzaklaştı.

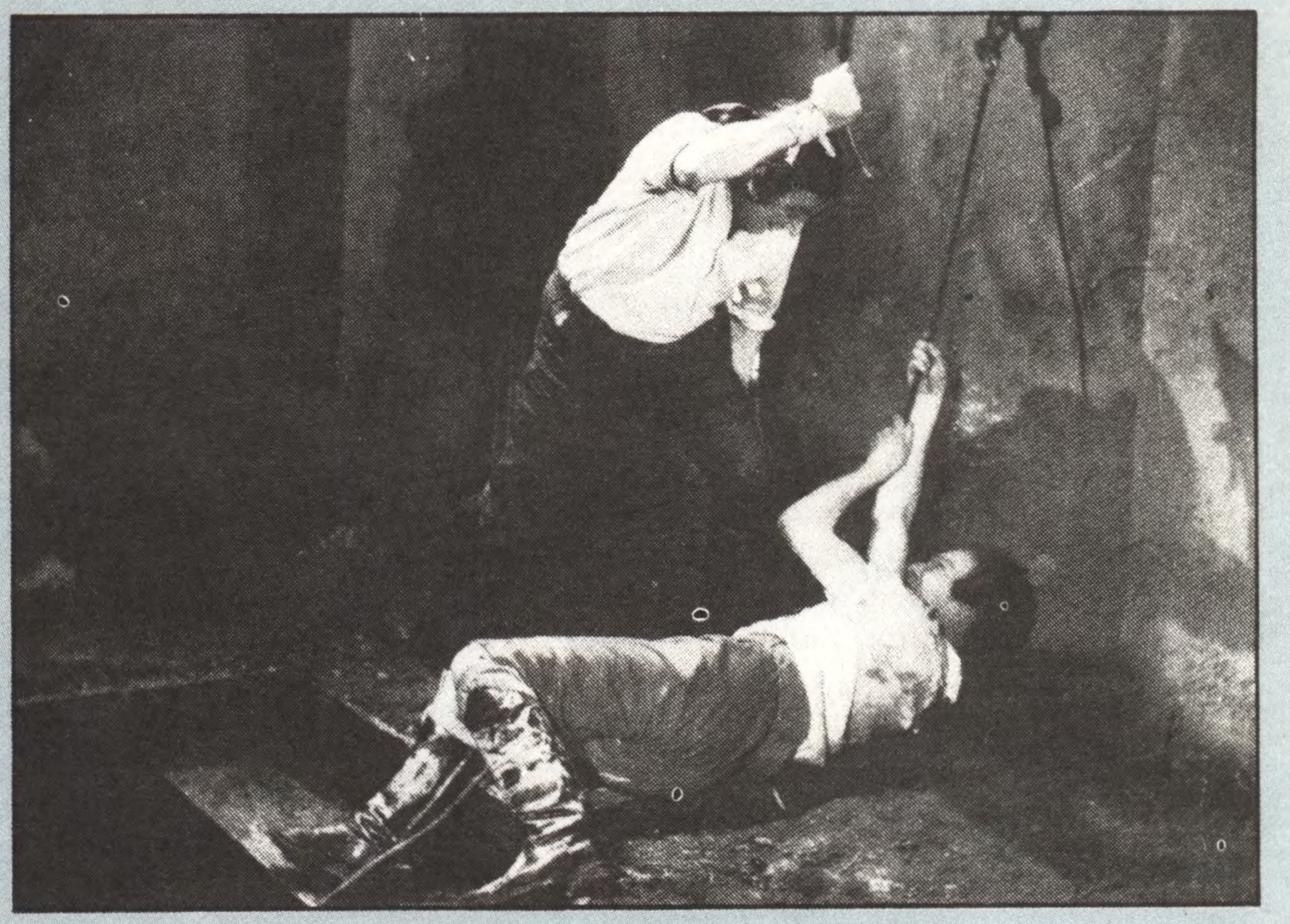

Tod Slaughter, Zıplayan Jack filminde. Bu ürpertici film, 1946 yılında, "Wraydonların Laneti" adıyla çevrildi (üstte).

Zıplayan Jack, âşıkları ayırıyor. Bu resim, 19. yüzyılda "Penny Dreadful" adlı dergide yayınlandı. Jack'in maceraları bu dergide her hafta yer alıyordu. Genellikle, kadınları korkutan bir tip olarak tanımlanıyordu (en solda). Bazen Jack, bir kahraman olarak tanımlandı. Cinayetlerin öcünü alıyor, haksızlıkları düzeltiyordu (solda).

Jack'in ünlü numarası

İki gün sonra, 18 yaşındaki **Jane Alsop,** Doğu Londra'daki evlerindeyken, ön kapının zili şiddetle çaldı. Jane, kapıyı açtı. Dışarıda polis olduğunu söyleyen, heyecanlı biri vardı. Adam, *"Tanrı aşkına, ışık getirin, şuradaki dar sokakta Zıplayan Jack'i yakaladık"* diye haykırdı.

Jane, bir mum alıp geldi. Fakat, mumu adama verir vermez garip bir şey oldu. Adam, pelerinini attı, başında geniş bir miğfer vardı. Üzerine ise, deriye benzer, sımsıkı yapışan bir giysi giymişti. Mumun loş ışığında, patlak gözleri kor gibi yanıyordu. Aniden, hiçbir şey söylemeden, ağzından, Jane'in yüzüne mavi ve beyaz alevler püskürttü. Hiç şüphesiz, bu adam Jack'in kendisiydi. Jane'in kız kardeşleri olan Mary ve Sarah çığlıklarla koşup geldiler. Sarah, toparlanınca Jane'i çekti ve kapıyı Jack'in yüzüne kapamayı başardı.

Altın işlemeli "W" harfi

Bir hafta sonra, Jack aynı numarayı yine denedi. Ama bu defa şüphe uyandırdı ve başarılı olamadı. Ama kaçmayı başardı. Jack'i gören bir tanık, onu şöyle anlattı: *"Pelerinin altında, çok süslü bir taç vardı, üzerine altın işlemelerle "W" harfi işlenmişti."*

Jack şeytan mı?

Jack'in saldırıları arttı. Birçok gazete, olayları genişleterek yayınladı. Konu, o kadar popüler oldu ki, bölge tiyatrolarında Jack'le ilgili melodramlar oynanmaya başlandı. Bu, belki de toplumsal bir sonuçtu. Bu arada, Jack'in görünmeleri çok geniş bir alana yayılıyor ve sıklaşıyordu. 1843'e kadar, Zıplayan Jack'in yarattığı terör, Londra'yı dehşete boğdu.

Hampshire'da görüldüğünde, kendine şeytan süsü vermişti. Boynuzları vardı ve gözleri ateş saçıyordu. Doğu Anglia bölgesinde ortaya çıktığında, posta arabalarının sürücü-

lerinin ödünü patlattı, epey de eğlendi.

Değişik yerlerde görülüyor

1845'te Batı Londra'da Ealing ve Hanwell'de görüldü. Acayip birisi çitlerden, duvarlardan zıplayarak geçiyordu. Bu arada çığlıklar atıyor, ıstırapla inliyordu. Canavar bir anda, soytarıya dönmüştü.

Sonraki yıl, Jack, Jacob Adası'nda görüldü. Jacob Adası garip ve ilkel bir yerdi. Eski ve kasvetli evler suların içindeydi. Yolları birbirlerine bağlayan galeriler, tahta köprü görevi görüyorlardı. Bu bölge ünlü yazar **Charles Dickens**'ın yedi yıl önce, **"Oliver Twist"** adlı romanında tanımladığı, dilenciler mahallesiydi.

Cinayet işliyor

Jack, bu odada 13 yaşında bir fahişe olan **Maria Davis**'i kıstırdı. Kızın yüzüne alevler fışkırttı. Sonra, onu çamurlu pis sulara fırlatıp attı. Tanıklara göre, polis zavallı kızın cesedini bulmak için suları taramak zorunda kalmıştı. Soruşturma sonucunda bölgede sık sık görülen, feci bir cinayetin daha işlendiğine karar verildi.

Askere tokat atıyor

Zıplayan Jack'in hayaleti herkesi dehşete düşürmüştü. 1877'de Jack, en büyük eylemini Aldershot Barracks'da gerçekleştirdi. Terör, 1 Mart gecesi başladı. Bölgede bulunan Kuzey Kampı adlı askeri üste nöbet tutan bir nöbetçi o gece, karanlıkları gözleyerek bekliyordu. Birden, kendisine doğru gelen garip bir şekil fark etti. Asker, görevi gereği bu şekilden durmasını ve kimliğini belirtmesini istedi. O anda, şekil bir an için kayboldu. Sonra, birden askerin yanında belirdi ve onun yüzüne birkaç tokat attı. Tokatı atan el, bir cesedin eli gibi soğuk ve ıslaktı.

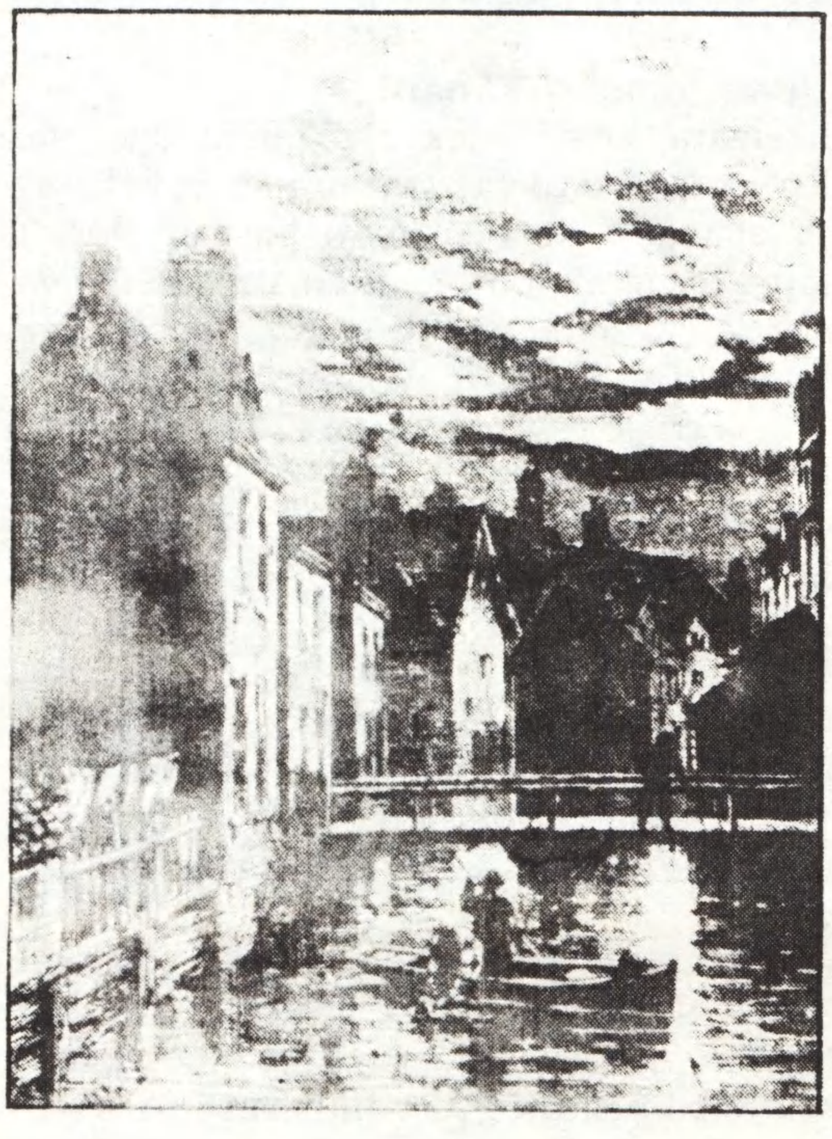

Ona kurşun işlemiyor

Aldershot'da nöbetçilere, bundan sonra daha birçok saldırılarda bulunuldu. Bir asker, Jack'e ateş etti. Fakat, denildiğine göre, Jack yara almıyordu. Mermiler dağılıp, eriyorlardı. Gerçekte, asker boşa ateş etmiş olabilirdi.

Ortaya çeşitli teoriler atıldı, ama gerçek bir ipucuna rastlanmadı. Bu varlığın belli bir tanımı yapılamadı ve saldırılar bilinmeyen bir sır olarak kaldı.

Kadınları korkutması

Jack, özellikle kadınları korkutmayı çok seviyordu. Bu kadınlardan biri, Oxton'daki evinde piyano çalarken, birden odanın içinde siyah giysili biri belirdi. Üzerindeki giysi sanki fitilli gibiydi. Daha doğrusu, görüntünün üzerinde, kaplumbağa kabuğuna benzer bir elbise vardı. Sonra, geldiği gibi aniden yok oldu. Birçok kadın, benzer olaylar yaşadıklarını iddia ettiler. Korkunun eğlenceye dönüştüğü de görüldü. Jack'in kimliği üzerine, 1.000 sterlinlik bahislere girildi.

Son zıplaması

Zıplayan Jack, son defa Everton'da ortaya çıktı. 1904 yılının 25 Eylül günüydü. Büyük bir kalabalığın gözleri önünde, Jack ortaya çıktı. William Henry Caddesi'nin aşağısından, yukarısına doğru zıplayarak kaçıyordu. Bu, onun son zıplamasıydı.

Bu olay, Zıplayan Jack'in görüldüğü son olay oldu ama söylentiler bitmedi. O gün, Jack tanıkların söylediğine göre, 7,5 metreyi aşan sıçrayışlar yapmıştı. Sonra, bir evin üzerinden atlayarak, bir daha görünmemek üzere ebediyen kaybolmuştu.

Jack kimdi?

Zıplayan Jack kimdi ve neydi? Bir iddiaya göre, Jack sirklerde rastlanan türden bir ateş yiyiciydi. Bir başka teoriye göreyse, kanguru

Batı Londra'da Jacop Adası. Burada, genç Maria Davis öldürüldü. Tanıklara göre, Zıplayan Jack, etrafı sarılmasına rağmen buradan kaçıp kurtulmuştu. Buna rağmen, resmi soruşturmada sıradan bir cinayete karar verildi (solda).

Jack'in olağanüstü sıçrayışlarından birisi. Bu resim "Penny Dreadful" dergisinden alındı (sağda).

Daha fazla bilgi için:
The legend and bizarre crimes of Spring-heeled Jack, Peter Haining, 1977.
Haunted Britain, Eliott O'Donnell, Rider, 1948.

Aldershot Askeri Üssü. Zıplayan Jack, en üstün başarısını burada gerçekleştirdi. Söylenenlere göre, Jack burada, sımsıkı bir giysi ve miğfer giymişti. Çevredekilerin üzerinden sıçrayan Jack, insanların yüzüne mavi alevler saçıyordu (solda).

Waterford Markisi Henry de la Poer Beresford. Marki' nin gençliğinde, kötü huylu ve zalim bir şakacı olduğu biliniyordu. Birçok kişi, onun Zıplayan Jack olduğundan kuşkulanıyordu (altta).

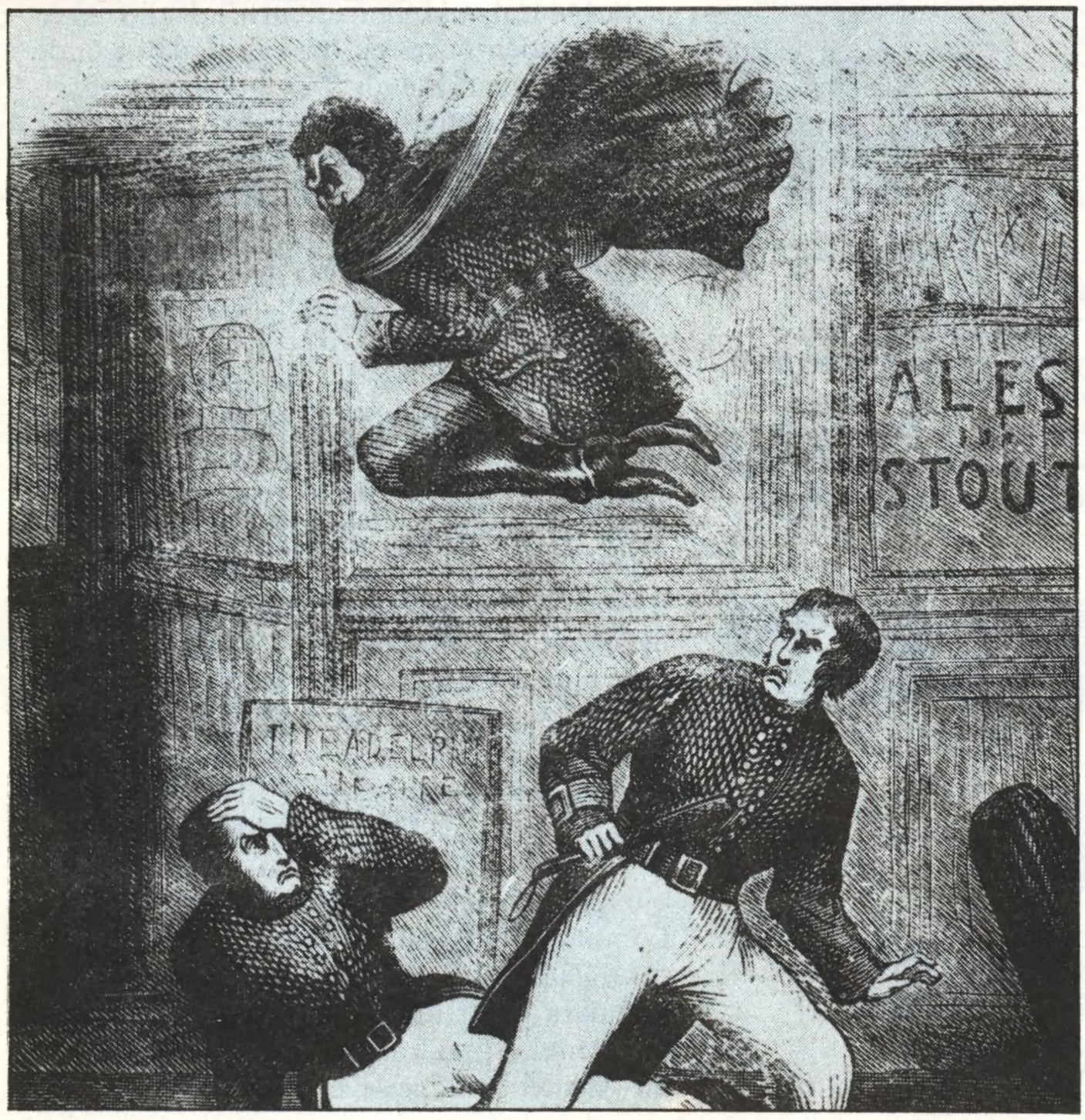

elbisesi giymiş, çılgın bir hayvan bakıcısıydı. Jack'in bir uçandaire ile başka gezegenden gelmiş bir yaratık olduğu da ileri sürüldü. 1877'de görüldüğünde yapılan tarif, 40 yıl önce Londra banliyölerinde görüldüğünde yapılan tarifin aynıydı. Bu arada ortaya Jack' in taklitleri de çıktı. Brentford kasabı veya 1887'deki Cheshire canileri gibi.

Waterford Markisi'nin yaptıkları

Jack'in kimliği hakkında, en akla yakın aday, Waterford Markisi, **Henry de la Poer Beresford**'tu. Bu adam, adı çıkmış kötü ve ünlü bir şakacıydı. Eton ve Oxford'ta okumuştu. Başarısız bir boksör ve kürekçiydi. Bir demiryolu şirketinde çalıştı ve iki lokomotifi çarpıştırdı. 1837'de adamları ile birlikte bir gece kentin birçok evini kırmızıya boyadı. Sanki dekoratif zevklerini, evlerin kapılarında ve pencerelerinde tatmin etti. Sonra, bu yaramazlık için, her eve 100 sterlin ödedi. O yıl **Herald** gazetesi şöyle yazıyordu:

"Waterford Markisi, geçen gün bu kentten geçti. Yandaşlarıyla beraber bir arabanın tepesindeydi. Bu soylu işgalciler, eğlenmek için, yolda duranlara çürük yumurtalar fırlattılar."

Times gazetesi, olayı yorumlarken, Marki' yi vahşi ve kendini beğenmiş biri olarak tanımlıyordu. Bir defasında, 30 kiracıyı evlerinden şaka olsun diye attırmıştı. Marki'nin sevdiği bir diğer eğlence, insanları ve hayvanları bağlattırmasıydı.

Sembolleri aynı

Genç **Marki Waterford,** 27 yaşındayken, 1837 Ekim ayında Blackheath Fuarı'na geldi. Aynı gün, 17 yaşındaki hizmetçi kız **Polly Adams,** fuarı terk ederken, vahşi bir saldırıya uğradı. Kız sonradan, saldırganın patlak gözlü olduğunu söyledi. Onun soylu biri olduğuna inanıyordu. Marki Waterford'un gözleri, gerçekten dışarı doğru fırlaktı. Ailesinin asalet sembolü çok ilginçti. Sembol, bir ara Jack' in üzerinde görüldüğü gibiydi. Yani "W". Daha da önemlisi, Jack'in görüldüğü her yerde, muhakkak Marki de bulunuyordu.

Marki 1842'de evlendi. 1859'da da atından düşerek öldü. Marki'nin Zıplayan Jack olduğu düşüncesi, bu dönemde, gazeteler tarafından yine ortaya atıldı.

Zıplayan Jack artık yok!

Zıplayan Jack, asla yakalanamadı, asla kimliği tanımlanamadı. Bugün o ve onun olağanüstü zıplamaları unutuldu. Artık kimse, ucuz bir korku dergisi olan **Penny Dreadful**'da yayınlanan, Zıplayan Jack'in maceralarını hatırlamıyor. 1946'da Zıplayan Jack hakkında çevrilen, **"Wraydonların Laneti"** adlı film de hatırlanmıyor. Şimdi, anneler, çocuklarını korkuturken yeni isimler kullanıyorlar. Halbuki bir yüzyıl önce, anneler çocuklarına, *"İyi çocuk ol, yoksa Zıplayan Jack seni alıp götürür"* diyorlardı.

Brezilya'da 18 Ocak 1964'te, 19 doktorun gözetiminde yapılan ünlü celselerde bedenlenen hemşire M. Josefa'nın ektoplazmayla maddeleşen bedeni görülüyor (üstte).

Enerjiyi medyumdan alıyor

Maddeleşen varlıklar

Ruh çağırma celselerindeki bedenlenme olaylarının ardında yatan gerçek ne? Halûk Egemen Sarıkaya'ya göre, bedenlenen varlığın bedeni, medyumun bedeninden çıkan organik madde ile biçimlenir.

ÖTE ÂLEMDEN yeryüzüne doğuş, doğal olarak, bir anne rahminde oluşan beden ile mümkündür. Fakat bir de öte âlemden yeryüzüne çok kısa bir süre için yapay olarak doğma olayı vardır. Bu da ruhsal bir celsede bedenlenmedir. Bu türlü celseler, birçok bilim adamının denetim ve gözetiminde tekrarlandı ve gerçeklikleri kabul edildi.

Bedenlenme celsesinin koşulları...

Öte âlemde bulunan bir insanın, bir celsede kısa bir süre için *"teleplazma"* denilen organik madde vasıtasıyla bedenlenerek görünmesine, *"materyalizasyon olayı'* adı veriliyor. Bu tür bir celseye de *"materyalizasyon celsesi"* deniliyor. Bunun gerçekleşebilmesi için de bir *"materyalizasyon medyumu"* gerekiyor. Bu olayın gerçekleşmesi şöyledir: Celseyi yöneten; operatör adı verilen bilgili ve yetkili kişi, medyumu trans denilen ruhsal irtibat haline sokar. Bir zaman sonra medyumun bedeninin herhangi bir kısmından teleplazma ve ektoplazma denilen organik bir madde yavaş yavaş dışarı çıkar. Medyumdan uzakta ve celse odasının ortasında, giderek şekillenir ve sonunda tam bir insan bedeni halini alır. Bu varlık, öte âlemden gelen bir varlıktır. Celsenin sonunda bu beden tekrar çözülecek, ektoplazma medyuma tekrar dönecektir.

Celsede bedenlenen anne...

Prof. **Cesar Lombroso** (1836-1909), Pavia'da psikiyatri profesörü ve Turin'de kriminal insanbilim profesörü olarak dünyaca tanınan, ünlü bir İtalyan bilim adamıydı. Ruhçulukla ilgilenmeden önce, bu tür çalışmaların önde gelen karşıtlarındandı. 25 yıl boyunca dergi, kitap ve toplantılar yoluyla ruhçu çalışmalara hücum etti. Bir gün bir dostunun davetine gittiğinde, birden kendini bir ruhsal irtibat celsesinde bulunca, önce çok öfkelenen Prof. Lombroso, sonunda, bu tür çalışmaların "foyasını ortaya çıkarmak" amacıyla celsede kalmaya karar verdi.

Prof. Lombroso, bir kriminoloji bilgini olarak, celsede yapılabilecek tüm sahteciliklere karşı önlemler alarak beklemeye başladı. Birden odanın boş olan orta yerinde bir varlık materyalize olmaya başladı. Sonunda tüm özellikleriyle bir "Bayan" karşısında belirdi. Bu bayan, ölmüş olan annesi idi. Acı bir ifade ile oğluna bakıyordu. Prof. Lombroso, ilk şaşkınlığı atlattıktan sonra birlikte oturdular ve konuşmaya başladılar. Annesinin kendisine burada *"Dostum Lombroso"* diye hitap etmesi, zihnini büsbütün karıştırdı. Çünkü hayatta iken de annesi kendisine aynen böyle hitap ediyordu. Karşısındaki varlığın annesi olduğunu iyice tahkikten sonra anlayan Lombroso, gözyaşları içinde annesine sarılarak ağlamaya başladı. Annesi, 25 yıldır ruhçu konulara karşı muhalefet etmesinden ötürü öte âlemde sürekli bir ızdırap duyduğunu ve bu yüzden bu celseye gelerek kendisiyle

görüşmek zorunda kaldığını söylüyordu. Oğluna birçok tavsiyelerde ve vasiyetlerde bulundu ve aniden kayboldu. İşte bu olaydan sonra Prof. Lombroso, dünyanın en ünlü ruhçularından biri oldu ve birçok bilimsel eserinde bu konuyu işledi.

Fizik bilgininin celseleri...

Sir **William Crookes** (1832-1919), fizik ve kimya bilgini, talyumun kâşifi, radyometre ve Crookes tüpünün mucidi ve Londra Kraliyet Akademisi üyesiydi. Prof. Crookes'un, Kraliyet Akademisi üyesi diğer profesör arkadaşları ile yaptığı materyalizasyon celseleri çok ünlüdür. Bu celselere, **Katie King** isimli bir kadın materyalize olarak gelmekteydi. Medyum, ünlü Matmazel **Florance Cook** idi. Yıllarca yapılan bu celselere gelen ruhsal varlık Katie King, bilim adamlarının her türlü deneyine izin verdi. Hatta sonra bunların sonuçları belgesel raporlar halinde yayımlandı bile. Katie King, her haliyle değişik bir yaratıktı. Ölçülen nabzı, dakikada 15 idi. Bu derece düşük bir nabız, bir insan varlığını komaya sokmaya yeterlidir.

Nobel ödüllü spiritüalist...

Prof. **Charles Richet** (1850-1935), Fransız fizyoloğu, Paris Üniversitesi proföserü ve enstitü üyesi. Anaflaksi (serum hastalığı) fenomenini keşfetmiş ve çeşitli bilimsel buluş ve çalışmalarıyla 1913'te Nobel Fizyoloji ve Tıp Ödülü'nü almıştır. Bu ünlü bilim adamı da, katıldığı pek çok materyalizasyon celselerinde bedenlenen **B. B.** isimli ruhsal varlık ile çeşitli deneyler yaptı. Bir defasında Prof. Richet, B. B. isimli, bedenlenen ruhsal varlığın, içinde barit eriyiği bulunan bir suya üflemesini istedi. Ruhsal varlığın üflediği barit suyunun bulandığı görüldü. Barit suyunun bulanması, üflenen havada karbondioksit bulunduğunu ve bu ise, suya üfleyen materyalize haldeki ruhsal varlığın o sırada tam anlamıyla iç organları bulunduğunu gösteriyordu. Aynı varlığın kalp sesleri dinlendi, resmi çekildi ve her türlü deneyden geçirildi.

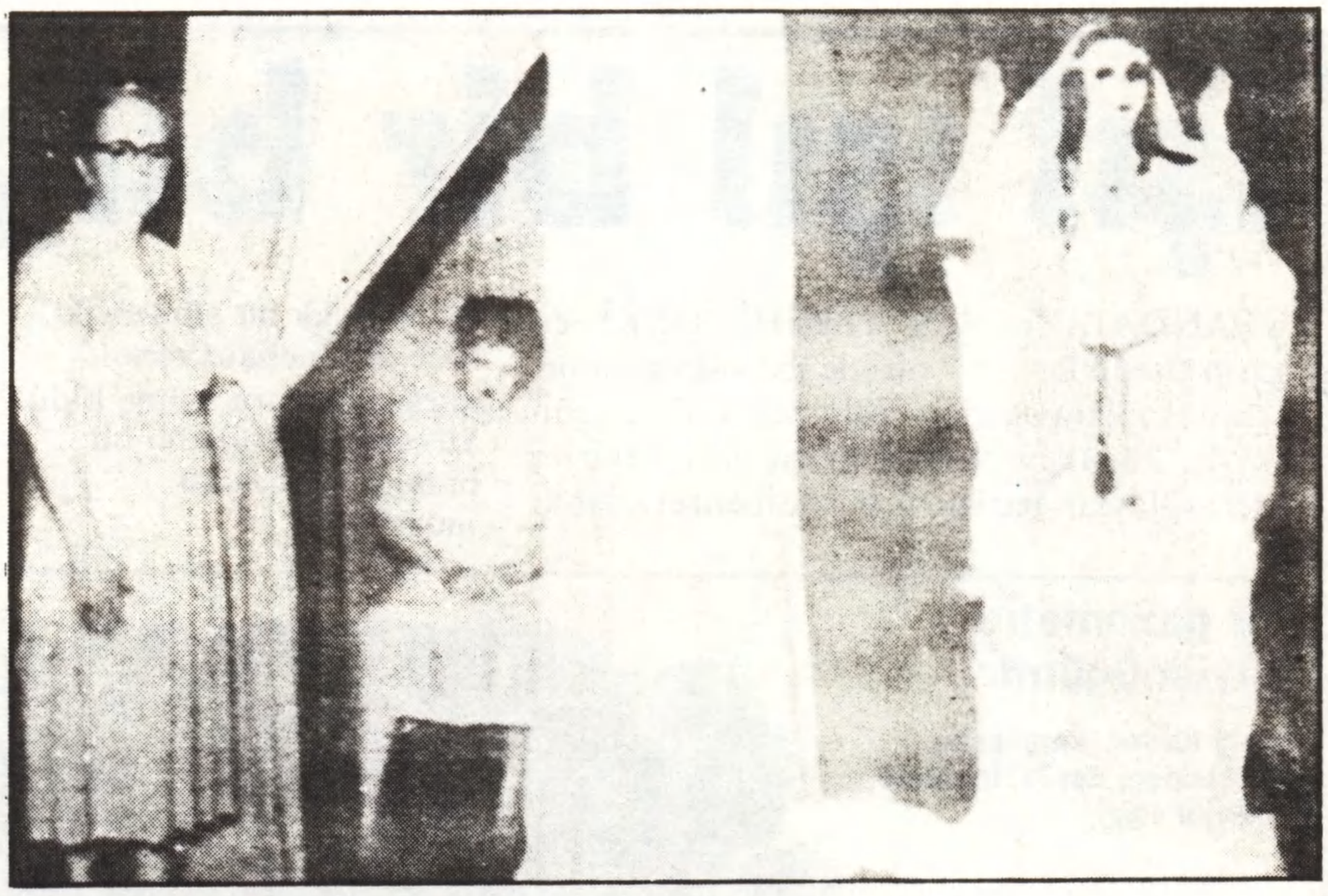

1950'de, medyum Ethel Post Parrish'in materyalize olarak görünen rehber ruhu Kızılderili Prenses Silver Belle (sağda) görülüyor (üstte).

TV'deki ruhsal varlık...

18 Ocak 1964'te, Brezilya'da, şimdiye kadar ender rastlanan materyalizasyon celseleri yapıldı. Brezilya'nın en yüksek tirajlı dergilerinden **"O Cruzerio"**, bu olaya 14 sayfa ayırdı. Deneyler Uberada şehrinde yapıldı ve aralarında Sao Paulo Devlet Hastanesi operatörü Dr. **Oswaldo de Castro**'nun da bulunduğu 19 tıp otoritesi tarafından gözlemlendi ve kontrol edildi. Dr. Oswaldo de Castro'nun psişik olayları kesinlikle reddetmesine rağmen, bu deneyde bulunduktan sonra, bu olayları tamamen kabul etmesi de dikkati çekti.

Dünyada geniş yankılar uyandıran bu deney, Belohorizonte şehrinde bir televizyon programında yayımlandı. Celsede yer alan medyum **Ottilia Diego**, transa girdikten bir süre sonra, bedeninden çıkan ektoplazma ile, 10 yıl önce ölmüş bulunan hemşire **M. Josefa** materyalize oldu. Bir başka celsede ise, bir süre önce ölmüş bulunan bir tıp doktoru materyalize oldu. Bu celselerde 400 resim çekildi. Ayrıca ektoplazmanın biyolojik tahlilleri de yapıldı.

Belçika Kraliçesi Astrid'in sağlığında iken çekilmiş resmindeki (sağda) yüzü ve yüz ifadesi ile, celsede bedenlenen bedenindeki (solda) yüz ve yüz ifadeleri tamamen aynıydı.

Işıl ışıl bir bilye yarışı

UÇANDAİRELERİN TARİHİNDEKİ en garip özelliklerden biri de, bu olayların bir araya toplanmasıdır. Yalnızca birkaç gün arayla, küçük bir yörede birkaç olay birbirini izler. Olaylar bazen birbirine benzer. Tıpkı Güneydoğu İngiltere'deki bu iki yakınlaşma gibi. Ama bu olayların elle tutulmaz bir yanı vardır hep. Genellikle kesin bir sonuca varmak mümkün olmaz. Sanki kaybolan bir kayıp halka vardır.

Bir haftalık bir sürede iki köy yolu dehşet verici karşılaşmalara sahne oldu. Yoksa bunlar planlı bir hareketin sonucu muydular?

Bir gazometre büyüklüğünde

İkinci türden karşılaşma: Langenhoe, Essex, İngiltere, 14 Eylül 1965.

Günlerden 14 Eylül 1965, Pazar. 29 yaşındaki mühendis **Paul Green,** gece saat 01'de B1025 yolunda motosikletiyle güneye doğru gidiyordu. Bu yol, Essex'de, Colchester ile Batı Mersea arasında uzanır. Paul Green nişanlısını ziyaret etmişti. Şimdi oradan eve dönüyordu. Motosikleti, saatte yaklaşık 70 kilometre hızla, tıkır tıkır çalışıyordu.

Minik mavi ışık

Langenhoe köyünü geçmiş, Pete Tye Common'a varırken, küçük bir motosiklete binmiş birini solladı. Bir-iki dakika sonra Langenhoe Konağı'na yaklaşıyordu. Birden sol yanından, yani doğudan, kulağına tiz bir vızıltı çalındı. Ses yükselince, başını kaldırıp baktı. Yaklaşan bir uçağı göreceğini sanıyordu. Oysa doğuya doğru 8 kilometre kadar ötede, minik mavi bir ışık gördü. Işık Brightlingsea üzerlerindeydi.

Muazzam bir nesne

Paul Green, ışığın kendi yönünde hareket ettiğini fark etti. Işık aniden büyüdü. Vızıltı da gittikçe daha güçlendi. Nesne, Langenhoe Bataklığı üstlerine gelmişti ki, genç adam, motoksikletine bir hal olduğunu fark etti. Araç öksürüp tıksırıyordu. Birkaç kez tekledikten sonda bütün bütün sustu. Işıklar da söndü. O noktada çakan mavi ışık, yolun doğusunda 2 kilometreden az bir mesafeye gelmişti. Paul gözlerini ışığa dikmiş, dikkatle bakıyordu. Göz kamaştıran parıltının içinde, büyük bir topacın üst yarısını andıran muazzam bir nesne gördü. Üst kısmında bir kubbe vardı. Mavi bir alevi andıran parıltı, bu kubbenin içinden geliyordu. Bu sırada nesne, Paul'ün yönünde ilerlemeyi bırakmıştı. Şimdi yavaş yavaş alçalıyordu. Alt kısmın çevresine eşit aralıklarla dizilmiş yuvaklak nesneler sıralanmıştı. İnsanda "ışıl ışıl bir bilye yarışı"

izlenimi uyandırıyordu.

"Tir tir titriyordum"

Paul Green kararsız bir şekilde o anı sonradan şöyle anlattı:

"Büyülenmiş gibiydim. Ne hareket edebiliyor, ne de konuşabiliyordum. Sanki her yanım felç olmuştu. Parlayan mavi ışık, bir ara acı verecek kadar yoğunlaştı. Kalp atışlarıma uyan bir ritimle dalgalanıyor gibiydi. Onun göğsüme vurduğunu hissettim. Tir tir titriyordum. Elektrikli bir tele değip şok geçiren birinden farkım yoktu."

Diğer motosikletli

Sonunda vızıltı kesildi. Tanımlanamayan bu cisim Wick'teki çiftliklere doğru alçaldı. İşte tam o sırada, Paul'ün daha önce solladığı küçük motosiklet ortaya çıktı. Onun motoru da aksırıp tıksırıyordu. Sonunda o motor da büsbütün sustu. Deri ceketli genç bir çocuk olan sürücü, motordan indi. Olduğu yere mıhlanmış gibi, gözlerini parıldayan ışığa dikti. Ama Paul'ün onunla konuşacak vakti yoktu.

Oradan kaçıyor

Sonunda motosikletini çalıştırmayı başardı. Üstüne atladı. Son hızla evin yolunu tuttu. Kısa süre sonra, bir sıra yüksek çalı, o nesneyi görmesini engelledi. Ama gökyüzündeki mavi ışıltıyı hâlâ görüyordu.

Dr. Finch onaylıyor

Bu korkutucu tecrübeden iki hafta sonra, Flying Saucer Review'un araştırmacılarından Dr. **Bernard Finch,** Paul Green'le bir söyleşi yaptı. Dr. Finch, Paul'ün hikâyesinin doğruluğuna ikna olmuştu. Dr. Finch, *"Tarif ettiği özellikler, ancak son derece güçlü bir manyetik alanın insan vücudu üzerindeki etkisine bağlanabilir"* diyordu.

Arkadaşının gözlemi

Bu olay sonraları iyice büyüdü. Başka tanıklar da ortaya çıktılar. Hatta bunlardan biri de Paul'ün arkadaşıydı. Arkadaşının evi, yakınlarda, Langenhoe'nun yaklaşık 8 kilometre kuzeybatısındaki Shrub End'deydi. Bu delikanlı Paul'e, onun cismi gördüğü saatlerde kendisinin evde olduğunu anlattı. Köpeği birden havlamaya başlamıştı. Delikanlı köpeği dışarı çıkarmak için kapıyı açmıştı. Gökyüzünde, tam tepesinde, hızla geçen büyük mavi bir ışık görmüştü. Işık, kuzeybatı yönüne gidiyordu.

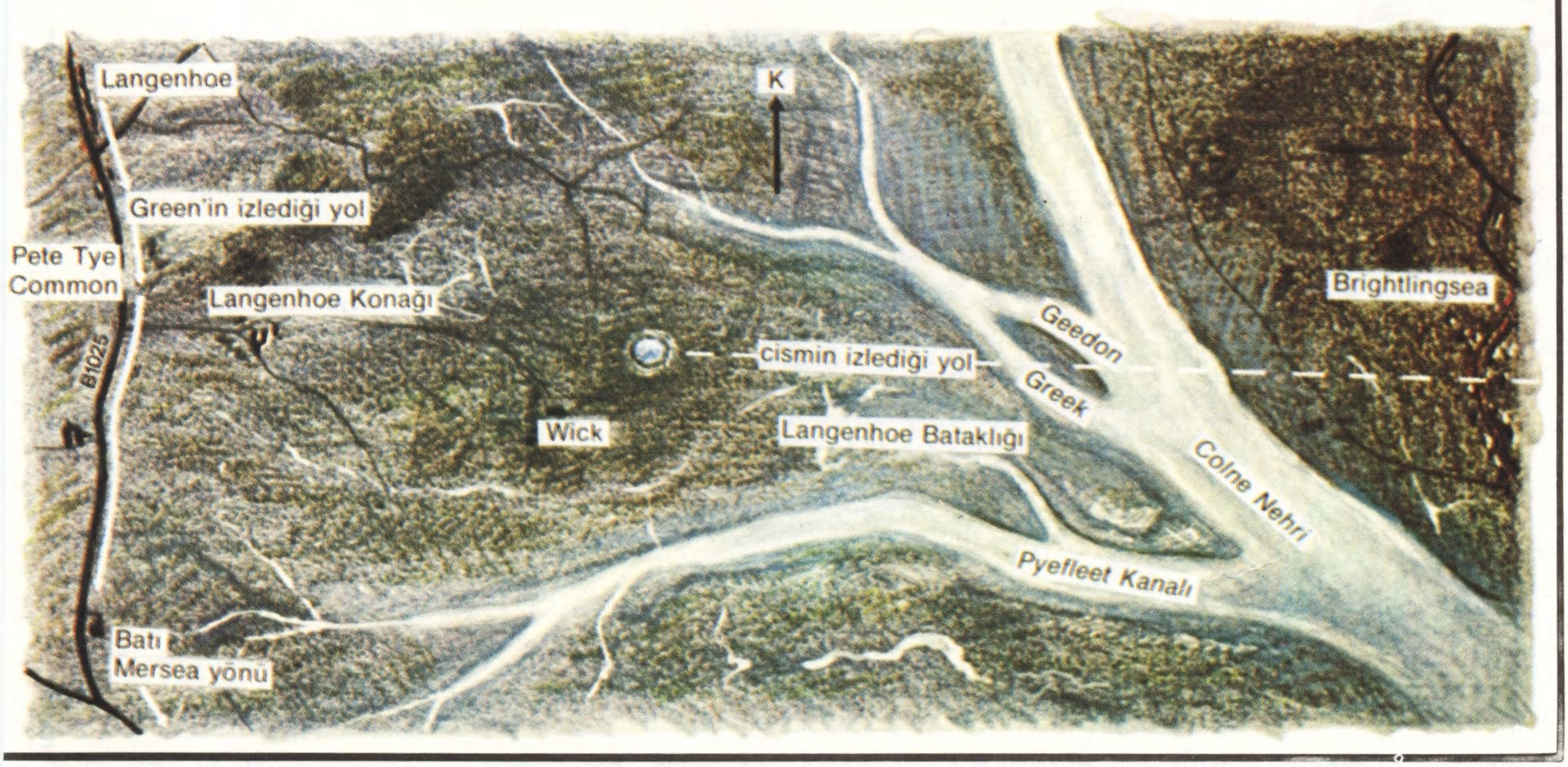

-UÇANDAİRE DOSYASI-

Alevler içinde bir adam

Üçüncü türden karşılaşma: Felixstowe, Suffolk, İngiltere
20 Eylül 1965.

Bir başka olay

Altı gün sonra, ikinci türden uçandaire karşılaşması sayılan Langenhoe olayının geçtiği yere 30 kilometre uzakta, bir başka olay oldu. Bu olay belki de, üçüncü türde bir yakınlaşma olarak nitelendirilebilir.

25 yaşındaki **Geoffrey Maskey,** arabasını, Felixstowe'da, Walton Avenue adı verilen yolda durdurmuştu. Yanında iki arkadaşı, **Michael Johnson** ile **Mavis Fordyce** vardı. Saat akşam 10.30'du. Aralarındaki bir meseleyi çözmek için konuşuyorlardı. Michael bir ara dışarı çıktı. Öbür ikisi arabadaydılar. Tam o sırada, tiz bir vızıltı duydular.

Turuncu bir nesne

Mavis telaşlanmıştı. Geoff, sesin nereden geldiğini anlayabilmek için arabanın penceresinden baktı. Turuncu renkte, oval biçimli bir nesne gördü. Nesnenin uzunluğu 2 metreyi buluyordu ve yolun 30 metre kadar yukarısında duruyordu. Turuncu parıltı, yakınlardaki her şeyi aydınlatıyordu.

Michael yere yıkılıyor

Derken nesne, ağaçların ardında gözden kayboldu. Ama vızıltı hâlâ kesilmemişti. Geoff, Michael'a seslendi. Cevap alamayınca, arabayı yolda geri çevirdi ve yine seslendi. Birden

Michael çalılıkların arasından belirdi. Bir eliyle boynunu tutmuş, bir eliyle gözlerini kapatmış, düşe kalka yürüyordu. Sendeleyerek biraz arabadan uzaklaştı. Ötekiler, Michael'ın bir oyun oynadığını düşünüyorlardı ki, delikanlı yola yığılıverdi. Geoff yanına gidince arkadaşının kendinden geçtiğini fark etti. Onu hemen arabaya atıp, Felixstowe Hastanesi'ne götürdüler.

Onu arabadan çeken güç

Michael hastanede kendine geldi, ama arkadaşlarını tanıyamadı. Onu muayene eden doktor, şiddetli şok teşhisi koydu.

Bu olayın ilginç yönü şu: Eğer gerçekten bir insanı arabadan çekip çıkaracak cinsten bir güç varsa (buna, arabadan çıkma yolunda, önüne geçilmez zihni bir zorlama, ya da baştan çıkarma demek daha doğrudur), kimi istediğini de biliyor demektir. Çünkü Mavis de, Geoff da bu gücü hiçbir şekilde hissetmediler.

Langenhoe'da izlenen olayı göz önüne alırsak, Felixstowe yolunda gerçekten de garip bir şey var demektir. Ama neydi bu?..

Hayalet avcıları

Hiçbir hayalet diğerine benzemez. Bu nedenle, hayalet avcıları her olayda farklı davranmak zorundadırlar. Bu yazı dizisinde, hayalet avcıları tanımlanırken, olayların çeşitliliği de ortaya konuyor.

"İNSANLARIN ÜZERİNE ağır bir uyku düştüğü zaman, üzerime dehşet ve titreme geldi, bütün kemiklerimi sarstı ve önümden bir ruh geçti, o durdu, fakat görünüşünü seçemedim, gözlerimin önünde bir şekil vardı; saçlarım dimdik olmuştu."

Bu sözler **Tevrat**'ın bir bölümü olan, Eyüb kitabından alınmıştır (4:14-16). Hayalet sözcüğü akla gelince, hemen korku ortaya çıkar. Hayaletlerle karşılaşanların birçoğunun saçları diken diken olur. Ama, çok az da olsa, bazı insanlar hayaletlerden korkmuyorlar. Aksine onları araştırıyorlar, bulmaya çalışıyorlar. Kısacası, hayaletlerle karşılaşmak isteyen insanlar var!

Dorset'de bulunan korkutucu bir kafatası. Bu kafatasının bir kızılderiliye ait olduğu sanılıyor. İngiltere'ye getirilmiş bir köle olan bu kızılderilinin ruhu, anavatanında gömülünceye kadar huzura kavuşamayacak. Korkunç çığlıklarını duyanlar var. Kızılderililerin mezarı kazılıp, kemikleri vatanına gönderildi. Eğer bir gün, yine rahatsız edilirse, acaba geri döner mi? (altta)

Bilimsel çalışmalar yapılıyor

Hayaletlerin tarihçesi hakkında bilgimiz yok. Hemen her toplumda görülüyorlar. Yalnız, son yıllarda batı dünyasının bilimsel yaklaşımının etkisiyle, hayaletler hakkında bilimsel tartışmalar yapılıyor. Yani, hayaletler artık doğal bir inanç olarak kabul edilmiyorlar. Hayalet bulmak için seri çalışmalar yapılıyor. Onların ne oldukları, davranış biçimleri aranıyor. Aynı zamanda, neden bu kadar az oldukları da merak ediliyor.

Milyonlarca insan, hayalet düşüncesini duyunca korkuyla cevap verirken, bazıları da hayaletlere batıl inanç deyip, gülerek alay ediyorlar. Fakat, olaylar tam anlaşılamıyor. Yapılan birçok çalışmada, bilimsel yaklaşımlar ile gerçek arasındaki farklar aranıyor.

Kaynağı nerede?

Hayaletler görüldükleri zaman, genellikle reddedilirler. Onu gördüm, ama inanmıyorum denir. Anlatılan olaylar genellikle reddedilir. Bu nedenle de birçok gerekli bilgi kayboluyor ve yorumlanamıyor.

Hayaletler nereden çıktı? Sözlükler onları, bedenden ayrılmış ruhlar veya ölü insanlar olarak tanımlıyor. Bu açıklamalara dayanarak hayaletlerin doğal olarak kabul edildiği anlamını çıkarmak mümkün değil. Fakat bir gerçek var ki, insanlar sık sık hayaletlerle karşılaşıyorlar. Ne yazık ki, hayaletlerden bize kalan, bir iz yok.

Hayalet soruşturması

Hayaletler alanındaki araştırmalar ve elde edilen kanıtlar büyük ilgi gördü. Hayaletlerin varlıklarının bilinmesi, toplumsal bir olaydı. Fizikçi **Frederick W.H. Myers,** 1889'da kurulan İngiliz Ruhsal Araştırmalar Derneği'nin kurucu üyelerindendi. Bu nedenle, hayaletlerin görünümleriyle ilgili çok geniş bir çalışma başlattı. Ortaya birtakım sorular attı:

"Tamamen uyanık olduğunuza inandığınız bir anda, alışılmadık bir cisim gördünüz, ya da dokundunuz mu? Veya bir ses duydunuz mu? Ne kadar uzaklıktaydınız? Olayı, herhangi bir fiziksel nedenle açıklayamadınız mı?"

Bu sorular toplam 17.000 kişiye soruldu. Bunların yaklaşık yüzde onu, evet, diye cevap verdi. Başka ülkelerde yapılan çalışmalar da bu sonucu kuvvetlendirdi.

Uzun boylu bir kadın

Bazı hayalet olayları, alışıldığı gibi, hüzünlü değillerdir. Örneğin, 1892'de bir tıp öğrencisi olan, Bayan **R. C. Morton** şöyle yazıyordu:

"Uzun boylu bir kadın şekli gördüm. Siyahlar giymişti. Merdivenlerin başında duruyordu. Birkaç dakika sonra, aşağı inmeye başladı. Kısa bir an izledim. Ne olduğunu merak etmiştim. Elime küçük bir parça mum aldım. Mum kendiliğinden yandı. Daha fazlasını artık göremiyordum, sonra odama döndüm."

Sanki bu hayalet, ısrarla ortaya çıkıyordu. Sonraki yedi yıl içinde, altı kişi daha aynı hayaleti gördüler. Özellikler, hemen hemen birbirlerine benziyordu. Görüntünün oluşumu ve kadının davranışlarında bir düzen vardı.

İp, hayaleti önleyemiyor

Bayan Morton olayında değişik bir yön vardı. Kız merdivene bir ip bağlamıştı ama hayalet geçip gittiği halde, ip kopmamıştı. Merdivenleri tırmanan hayalet, resim odasına giriyor ve pencerede bir an duruyordu. Sonra kapıdan çıkarak odayı terk ediyor ve koridorda ilerleyerek kayboluyordu.

Bayan Morton, çok cesaretliydi. O hayaletle ilişki kurmaya kalkıştı. Çeşitli şekillerde, ona dokunmaya veya önüne geçmeye çalıştı. Ama hayalet her defasında yok oluyordu. Bayan Morton görüntünün ya da cismin birdinbire kaybolduğunu söylüyordu. Hatta, bir defasında, genç kız birden hayaletin üzerine atladı. Fakat onu yine yakalayamadı.

Norfolk'da Raynham Hall'deki kahverengili kadın hayaleti. Bu bozuk hayal, fotoğrafçı tarafından mükemmel yakalanmış (üstte).

Diz çökmüş rahip hayaleti. 1940'da St. Nicholas kilisesinde çekildi (sağda).

Babası göremiyor

Bu olaydan sonra bir gün, Bayan Morton, hayaleti bir ara her zamanki gibi pencerede gördü. Yanındaki babasına, görüp görmediğini sordu ama babası göremiyordu. Adam, pencereye doğru yürüyünce, hayalet ani bir hareketle baba Morton'un yanından süzülüp gitti.

Kedi ve köpeklerin tepkisi

Kedilerin büyük bir kısmı, hayaletleri önemsemiyorlar. Köpekler ise, genellikle sık sık

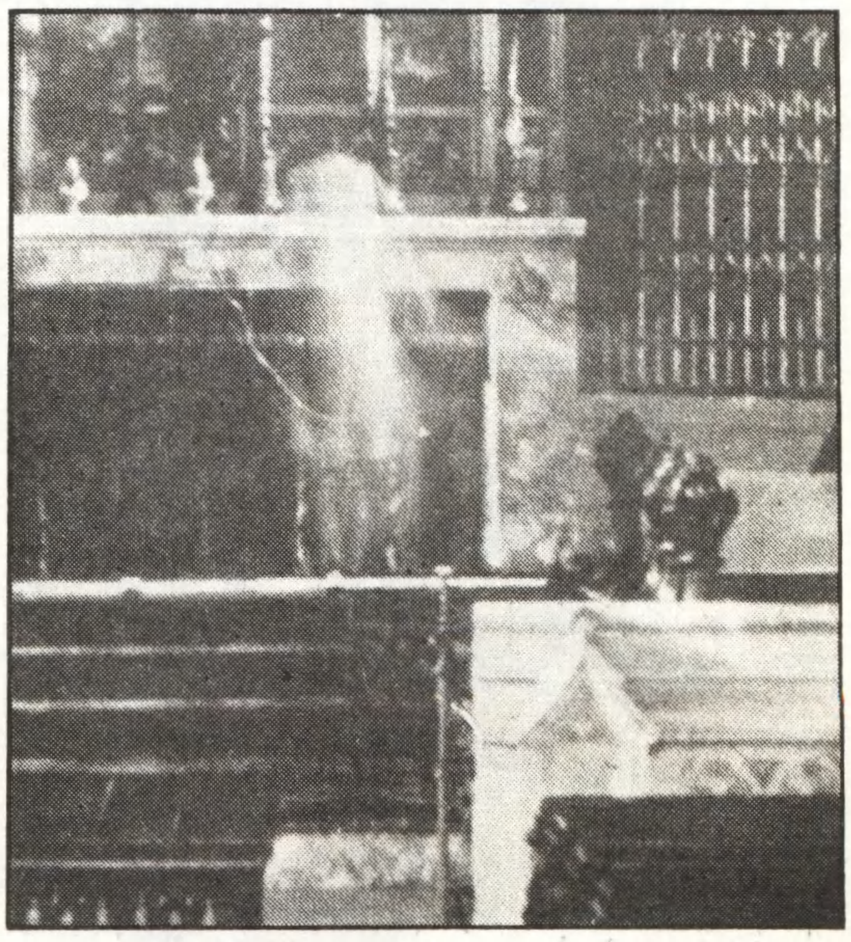

Vücudundan hayalet çıkıyor

Gladys Hayter, bir trans anında. Fotoğrafta hayalet bir el görülüyor. Oda aslında göz gözü görmeyecek kadar karanlık ama görüntü, kızılötesi film kullanılarak sağlandı.

Gladys Hayter, Londralı bir ruhçu. Çözümlenemeyen görüntüler oluşturan yetenekli bir medyum. Onun celselerinde hayaletler ortaya çıkıyor, garip cisimler, garip şekillerde ortaya çıkıyor. Tüm bunların fotoğrafları çekilebiliyor. 1970'te Gladys Hayter, ruhsal şifacılık yapıyordu. O dönemde, basit bir instamatik fotoğraf makinesiyle çekilen fotoğraflarda garip cisimler görüldü. Sık sık onun vücudundan çıkan ektoplazmalar görülüyordu. Bazen kadının kendi görünümü, fotoğraflarda yer almıyordu. Halbuki Bayan Hayter yerinden kımıldamıyordu. İddiasına göre, bu kataleptik hareketsizlikler, celsede bir trans anında başlamıştı. Fotoğrafta, sözü geçen fotoğraflardan birini görüyorsunuz. Fotoğraf bir bölge fotoğrafçısı tarafından, kızılötesi film kullanılarak, yarı karanlıkta çekildi.

tepki gösteriyorlar. Bir olayda, köpeğin hayaleti fark edince, kuyruğunu bacaklarının arasına sokarak bir kanepenin altına saklandığı görüldü.

Ama sık sık hayalet görüldüğü söylenen bir yerde bulunan bir köpeğin, belli bir tepki göstermediği görüldü. Hayvanlarda, altıncı duyunun çok yüksek ve güçlü olduğu biliniyor. Ani olarak ortaya çıkan normalüstü olaylarda, köpeklerin bu güçleri nedeniyle, hayalet bulucu olarak kullanıldıkları görülmüştür.

Hayalet grupları

Bir soruşturmada, elde bazı ipuçlarının bulunması, doğal olarak çalışmaları yönlendirir. Bu ipuçlarına rağmen, hayaletler hâlâ gizemlerini koruyorlar. Ortaya çıkışları ve davranışları, tüm ayrıntılarıyla izleniyor. 1943'te **G. N .M. Tyrell** tarafından yayınlanan **"Hayaletler"** adlı kitapta, hayaletler dört ana gruba ayrılıyorlar!

St. Mary kilisesinde bir başka diz çökmüş şekil. Bu şekil, fotoğraf çekilirken, fotoğrafçı tarafından görülmedi (altta).

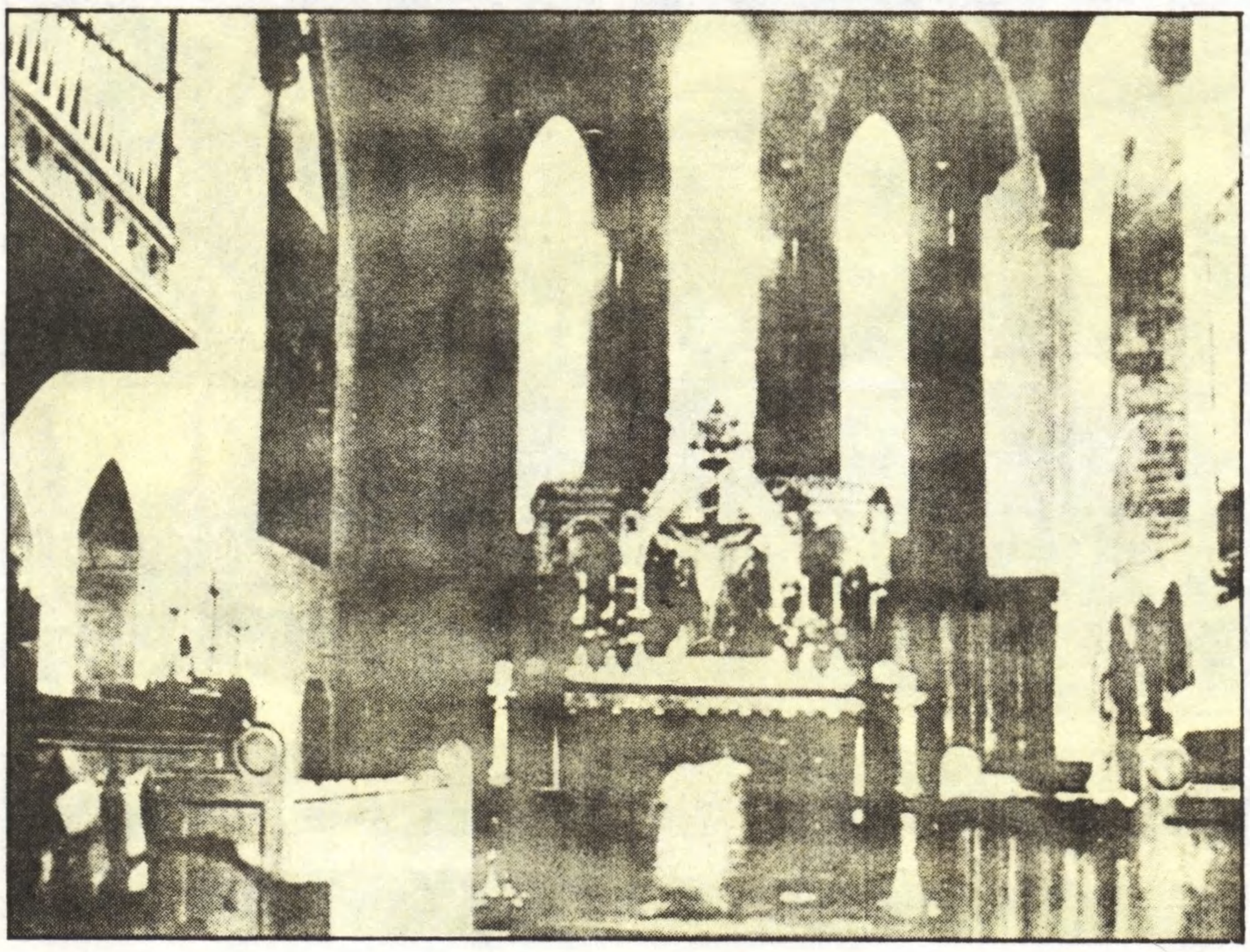

Bilinen bir yerde ve sık sık ortaya çıkan hayaletler birinci grupta yer alıyorlar. Bayan Morton'un olayı bunun tipik bir örneğidir. Bu tür olaylarda ya bir yer, ya da bir kişi merkez oluyor. Pek fazla korku uyandırmıyorlar ve orada bulunan insanların bir kısmı tarafından görülüyorlar.

İkinci gruptaki hayaletler, herhangi bir ölümün ardından oluşuyor. Bir insanın ölümünden sonra, hayaleti görülüyor. Bu tür hayaletler, bir olay veya bir yerle ilgili değiller.

Üçüncü grupta, ani olaylar etkin oluyor. Anlaşılması güç deneyler yaşanıyor. Bu gruptaki olaylarda, tanıklara sanki bir sevinç, ya da bir olgunun idrak ettirilmesi amaçlanıyor.

Deneysel hayaletler

Tyrell'ın son grubunda yer alan hayaletler, en az bilinenler. Fakat, en çok merak uyandıranlar da bunlar. Bu defa ortada, ölü biri görülmüyor. Ölmekte olan, yani henüz canlı olan biri, bir başka yerde birisi tarafından hayalet olarak görülüyor. Tyrell, bu tür 16 olayı ortaya koyuyor. Ne yazık ki, bu alanda yapılması gereken çalışmalar ihmal ediliyor veya astral çıkış olaylarıyla aynı kapsama alınıyorlar.

Sanki zekâları var

Bu grubun hayaletlerini farklı kabul etmek gerekiyor. Araştırmacılar, birçok incelemenin sonunda ortada bir zekâ olduğunu düşünüyorlar. Bu grubun hayaletleri perspektif kanunlarına uyuyorlar, farklı araştırmacılara farklı davranıyorlar. Üç boyutlu görünürken, bazen bir aynadaymış gibi görünüyor. Hareket ederken, ses çıkarıyorlar. Örneğin ayak sesleri duyuluyor. Kısacası, gerçek bir süre yaşayan insanlar gibi davranıyorlar. Bir de ortada bir soğuma olayı var.

Fotoğraftaki hayalet

Bununla beraber, bu ele geçmez, anlaşılmaz hayaller, fotoğraf filmlerine geçebiliyorlar. Elde birçok fotoğraf var ama pek azı inandırıcıdır. Bu alanda sahtekârlık son derece yaygın görülüyor. Bu yüzden de gerçek örneklerin ortaya çıkarılması zorlaşıyor. Örnek bir olay, İngiltere'de Norfolk'ta oldu. Raynham Hall' de Townshend Markisi'nin evinde, 1936'da iki profesyonel fotoğrafçı, evin resimlerini çekiyorlardı. Merdivenin resimleri çekilirken, yardımcı fotoğrafçı garip bir şeklin merdivenden geldiğini söyledi. Aynı anda fotoğraf çekildi. Fotoğraf uzmanları tarafından, ilk kez açıkça kabul edildi, fotoğrafta gerçekten esrarlı bir şekil vardı.

Ev çok eskiydi. Uzun tarihçesi süresince, sık sık kahverengili bir kadın tarafından ziyaret edilmişti. 1835'te iki tanık tarafından aynı anda görülmüştü. Sonra yazar Yüzbaşı **Marryat** tarafından görüldü. Yüzbaşı, hiç de nazik değildi, bir hanıma, hayalet dahi olsa tabancayla ateş edilemezdi.

Hayaletler ibadeti

Birçok hayalet fotoğrafı kiliselerde çekilmiştir. 1940'ta İngiltere'nin Sussex bölgesinde Arundel'de böyle bir fotoğraf çekildi. Fotoğrafı bir avukat çekti. St. Nicholas kilisesinin mihrabının önünde anlaşılmayan bir insan şekli duruyordu. Raynham Hall'ün kahverengili kadınından daha şeffaftı. Bazılarına göre, diz çökmüş bir rahibin hayaletiydi.

Benzer bir fotoğraf, 1966'da Northhamptonshire'da **Gordon Carroll** tarafından çekildi. İki hayalet rahip Fransa'da Domremy kilisesinde, Lady **Palmer**'le arkadaşı Bayan Townsend'e bakarken fotoğrafta yer aldılar.

Otomobildeki hayalet çocuk

Bunlar, hayaletlerin odaklandığı fotoğraflarla ilgili örnekler. İnsanların fotoğrafları çekilirken görülen hayaletler ise çok daha fazladır. Londralı medyum **Gladys Hayter**'da bu tür renkli fotoğrafların bulunduğu bir albüm bulunuyor. Fotoğraflarda, anlaşılmaz ışıklar, gölgeler ve demateryalize insanlara ait görünümler var. 1979'da çektiği bir fotoğrafta, bir otomobilin içinde, bir çocuk görülüyordu. Fotoğraf çok doğaldı ama yapılan inceleme sonunda, fotoğraf çekilirken arabada kimsenin bulunmadığı anlaşıldı.

Hiçbir hayalet fotoğrafı, en iyi tanıklar tarafından doğrulansa bile ikna edici değildir. Yalnız, fotoğrafların varlığı ve olayların ağırlık noktası, hayaletlerin var olduklarını ima ediyor. Derin, yoğun araştırmaların yapıldığı yüzyılımıza rağmen, olaylar hâlâ açıklanamıyor. Hayalet nedir? Hangi koşullar altında, kendilerini ortaya çıkarıyorlar? Bu soruları, ne yazık ki, hâlâ kesin cevaplar bekliyor. Hayalet avcıları, sayısız bilinmeyenle uğraşmaya devam ediyorlar.

Yorkshire'da, Newby kilisesinde fotoğrafı çekilen hayalet. Fotoğrafı çeken, Lord Reverend, filmi banyo ettirdikten sonra, bu inanılmaz görüntüyle karşılaştı (altta).
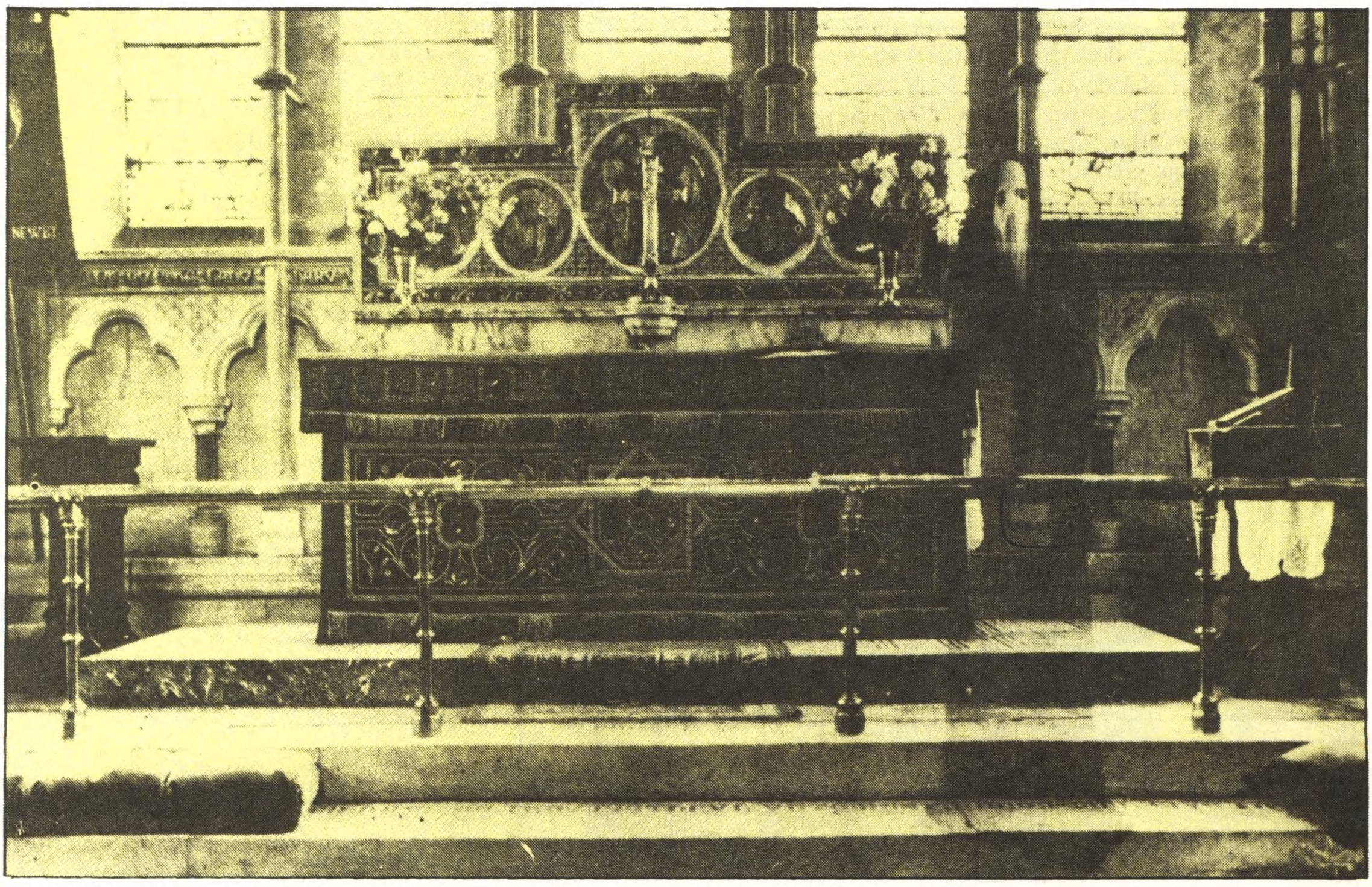
Hayaletleri yakalamak mümkün mü? Sayfa 725'te.